

111. kapitola - Mistr je jako meč, ty jsi jako voda

Palác čtvrtého krále démonů měl jedinou bránu a u té byly stráže. Mo Ran samozřejmě nebyl tak hloupý, aby se cpal hlavní branou. Vylezl na stříšku, schoval lampión pro přivolávání duší do měšce qiankun, aby světlo nepřitáhlo nežádoucí pozornost a pak skákal ze střechy na střechu, rychlý jako blesk.

Zvenčí se palác zdál veliký, ale uvnitř byl ještě větší. Nádvoří za nádvořím, spousta chodeb a jeden zastřešený průchod se táhl jeden za druhým. Mo Ran vyšplhal na věž a přitiskl se k okrovým cihlám. Rozhlédl se. Palác vypadal jako město, rozprostřené, kam až oko dohlédne.

Mo Rana popadla úzkost.

Teď už chápal, proč mu ten muž nechtěl povědět, kam se mistr ztratil – nejspíš se bál, že tím krále démonů popudí. Ale i když teď ví, že Chu Wanning je někde v paláci, nemá sebemenší tušení, co udělat...

Je tu přinejmenším devět set pokojů, ne-li tisíc. Kde by Chu Wanning mohl být?

Byl jako člověk, který hledá poklad, ruce i srdce se mu chvěly ještě víc než před chvílí.

Mistře...

Kde jste?

Byl ještě ponořený do myšlenek, když si všiml, že na nároží se vynořil průvod lidí s červenými lampióny, všichni na sobě měli zlatou zbroj a vysoké vojenské boty. Kráčeli jeden za druhým směrem od východní brány k hlavní cestě a poté po mnoha odbočkách došli až k zastrčené, nepřiliš výstavné stavbičce.

Mo Ranovi ve výhledu na budovu bránil mohutný vysoký strom. Viděl jen polovinu nádvoří, druhou zakrývaly husté listy.

Duchové vojáci vešli dovnitř, ozval se křik a zvuky převrácených stolů a židlí, zkrátka jeden velký zmatek. Pak se obloze vznesl zděšený výkřik, ven vyvlekli ženu s rozčuchanými vlasy a vyhodili ji na nádvoří. Zpola vysvlečené šaty z ní díky tomu hrubému zacházení sklouzly a odhalily bělostnou pleť.

„Chceš utéct?! Chceš sakra utéct?!“

Přes ženino tělo švihnul bič. Pravděpodobně to byl nějaký podsvětní nástroj trestů, který byl schopný způsobit nesnesitelnou bolest i duchům.

Žena se třásla a plazila po zemi. Zdálo se, že chce utéct, ale všude kolem stáli vojáci, a nebylo kam uniknout.

„Ty smradlavá kurvo, myslíš si, že z paláce čtvrtého krále jenom tak odejdeš?“

Žena naříkala: „Já žila poctivě! Neudělala jsem nic zlého! Proč mi to děláte? Nechte mě jít. Chci se znovuzrodit, nechci zůstat tady!“

Žena zakvílela; znovu na ni dopadl bič.

„Služba čtvrtému králi tě osvobodí z utrpení v koloběhu převtělování. Nevíš, co je pro tebe dobré!“

„Ale vždyť si mě nevybral! Proč mě nenecháte odejít? Já – áááá...“

Další švihnutí zasáhlo ženinu tvář. Žena začala plakat, neovladatelně se chvěla, ale stále se pokoušela odplazit pryč.

Její děsivé zoufalství zřejmě vojáky čtvrtého krále démonů jen rozveselilo. Všichni se rozesmáli drsnými hlasy. Ven byla vyvlečena další „kořist“.

Promluvil velitel vojáků: „Všichni jste tvrdě pracovali a já vím, jak se vy chlapi nudíte. Tohle všechno jsou zbytky po čtvrtém králi; tak do toho a podle libosti si vyberte kousky se kterými si chcete pohrát. Pokud vás někdo z nich obzvlášť zaujme, stačí mi říct, abych si je zapsal a můžete je odvést domů.“

Chlípní duchové hrozivě vyli a chechtali se a šli si vybrat nejkrásnější duše. Ani žena venku neunikla. Přímou pod stromem ji obstoupili a pak se na ní vrhli jako smečka hladových vlků, která chce její duši roztrhat na kusy.

Z budovy zaznívalo sténání a vulgární slova. Lidé uvnitř křičeli, plakali, prosili.

Byli tu takoví, co to utrpení nemohli snést a chtěli za každou cenu uniknout i takoví, kteří se poddali a vyhověli, jen aby získali přízeň. Ať ve světě živých nebo v podsvětí, všude vládne stejná lidská bída.

Mo Ran pod pláštěm tmy slezl z věže na střechu boční budovy. Podle toho, co mu řekl stařeček ze stánku s knedlíčky, Chu Wanning se sem dostal nedávno, a ještě nemohl projít výběrem krále démonů, takže by neměl být na tomto místě. Mo Ran se přesto bál. Opatrně sejmul hnědou střešní tašku a otvorem nakouknul dovnitř.

Místnost páchla horkým a těžkým pachem smilstva. V té příšerné změti poznal jednu tvář. Rong Jiu.

Prostitut, pro kterého měl ve svém minulém životě slabost, a který té slabosti využil, aby proti němu pletichařil a pokusil se ho připravit o jeho kultivaci. I on byl tady.

Byl to chytrák, který si uměl poradit za živa a poradil si i po smrti.

Mnoho lidí v místnosti raději bojovalo, než aby se vzdali, někteří volali své milované, jiní chrlili kletby a zuřivě zápasili o svou důstojnost. Ne tak Rong Jiu. Mo Ran ho znal jako své boty – miloval peníze a svůj život. Teď samozřejmě život, který by mohl milovat neměl, ale stále si cenil své duše a nechtělo se mu trpět.

Ležel se zavřenýma očima na široké zvalené posteli, zatímco se ostatní, nevybraná kořist vzpírala nebo žadonila o slitování, předl měkce jako kotě a nechával vojáky, ať mu provádějí, co chtějí.

Když Mo Ran pohlédl na jeho tvář zčervenalou vzrušením, srdce mu zalil chlad.

Myslel na Chu Wanninga.

Ron Jiu je změkčilý a poddajný. Chu Wanning je pevný jako ocel.

Na první pohled je chladný a tvrdý jako černé železo, neohne se. Jenže v takové chvíli se Rong Jiu ohne, poddá, a z jeho slabosti se rázem stane nedobytná pevnost.

Vodu nezlomíte, ale meč z oceli ano.

Prásk!

Hluk vylekal lidi v místnosti, i toho na střeše. Mo Ran zvedl hlavu a podíval se na nádvoří. Tvář mu zbělela.

Jeden z vojáků probodl hrud' ženě, která se předtím venku tak zoufale vzpírala. Z očí jí tekly proudem slzy a její duše bledla a zprůsvitněla.

Všechno se zastavilo. Pak vybuchl oblak nesčetných zářivých jisker.

Její duše se rozpadla.

Voják, který zničil její duši, se postavil na nohy a zaklel. Kůži na obličeji měl rozseknutou – žena mu zřejmě vytrhla bič na duchy a švihla ho.

Voják si odplivl: „Pitomá děvka! Myslela, že i po smrti musí zůstat počestná, kráva jedna!“

Mo Ran měl pocit, jako by se propadl do ledové jeskyně.

Nešlo o to, co se stalo nějaké neznámé ženě, ale o to, že Chu Wanning možná vybrán byl.

Rong Jiu se společně s chlípnými duchy svíjel v posteli. Schopnost, kterou si osvojil, aby přežíval, spočívala v tom, že se přivínil k někomu silnějším jako plazivý úponek, polapil ho ve své měkkosti jako v nezničitelné pasti.

Kořist v místnosti se postupně vzdávala, pach sexu byl tak silný, až nutil ke zvracení.

Nevěděl kolik času uplynulo, než se nad tím odporným divadlem konečně zatáhla opona. Rong Jiu opravdu uměl okouzlit. Jeden z vojáků si natáhl šaty a hned běžel za velitelem, aby mu ho připsal. Toho, koho čtvrtý král viděl a odmítl, si mohl beze všeho odvést.

Přízrační vojáci sloužili čtvrtému králi a byli vyjmuti z koloběhu znovuzrození. Přilepit se na jednoho z nich neznamenovalo žádnou ostudu, ale vcelku pohodlný život i když ne takový, jako kdyby šlo o samotného čtvrtého krále.

Rong Jiu s tím byl spokojený.

Voják, který si ho chtěl odvést, s ním ještě chvíli koketoval a pak musel odejít do stráže. Ostatní duchové odcházeli, pokoj zůstal zpřeházený jako po nějaké divoké pitce, ponurý, plný skvrn od vína a lidské špíny, které stydly na podlaze.

Líně se posadil, ze všech, co tu byli, zažil nejméně násilí, i když byl mužem. Oblékl se, upravil a podíval do bronzového zrcadla. Měl dojem, ve srovnání s růžovým nádechem pleti, jaký měl za živa, je jeho tvář po smrti mnohem bledší a koketní pohledy mu už tolik neslušší.

Rong Jiu si nevšímal plačících, třesoucích se a ochromených žen, vesele si uhladil šaty, nazul si pár hedvábných střevíců a vyšel na nádvoří.

I v pekle kvetly prvosenky, ještě červenější než ty ve světě živých. Otrhal květy a rozemnul je v prstech, aby si nalíčil rty a tváře.

Každý považuje za prvořadé něco jiného. Rong Jiu měl těžký život už od narození; v jeho očích si jenom majetní a mocní lidé, kteří stáli vysoko nad všemi ostatními, mohli dovolit takový luxus jako je přátelství nebo náklonnost. Sám byl jen špinavý červ v bahně a nemohl si dopřávat čest, důstojnost a podobné zbytečnosti. Všechno, co měl, byl jeho život a když zmizel, zbyla mu jen jeho duše.

Něco za ním zašustilo, jako by se někdo prodíral keři. Myslel, že se vrátil voják, který si ho oblíbil. Do svého pohledu přidal značnou dávku zamilovanosti – za všechno se platí, jen city jsou zadarmo.

Ostýchavě se ohlédl, snažil se být co nejvíc krásný a okouzlující, aby se nadalo rozeznat, zda je muž nebo žena.

Vedle rozkvetlého keře však se studenou tváří stál někdo úplně jiný. Rong Jiu ucouvnul o krok, vyvalil oči a otevřel ústa, jako by udeřil hrom.

„Vy!“

„Já,“ řekl Mo Ran.

Na Rong Jiuově jemné, hezké tváři se vystřídaly zděšení, pochybnosti, vztek, obavy i hraná bezstarostnost, a nakonec se na ní usadila chladná odměřenost.

Příliš často se usmíval. Přehnaně podrážděný výraz na jeho obličejí působil nepřirozeně, jako by se tak ani tvářit nechtěl.

„Jak příjemné je se tu s vámi setkat, mladý pane Mo.“

Jejich poslední setkání nedopadlo právě nejlépe. Rong Jiu se držel zpřímá a působil netečně.

„Někoho hledám,“ prohlásil Mo Ran.

„Komu takový proutník jako pan Mo věnoval svou přízeň, že přestála i smrt?“ zeptal se Rong Jiu posměšně.

Mo Ran nechtěl plýtvat slovy. Vytáhl svitek s obrazem a podal ho Rong Jiuovi.

„Viděl jsi ho?“

Rong Jiu přelétl očima portrét a ušklíbl se: „Dočista průměrný vzhled. Ze kterého bordelu je?“

Mo Ran se zamračil: „Nech si ty řeči o bordelu, prostě mi řekni, jestli jsi ho viděl.“

„Ne,“ řekl lhostejně Rong Jiu. „Stejně bych vám nic neřekl. Teď jsem unavený, jdu si odpočinout. Vy se prosím vraťte tam, odkud jste přišel.“

„Rong Jiu!“ vykřikl Mo Ran.

Štíhlá postava se zastavila a pohledná tvář se mírně pootočila a nabyla samolibého výrazu.

„Ano?“

„Jdu ho zachránit. Jestli chceš, dostanu odsud i tebe,“ řekl Mo Ran. Tohle místo je kruté a ty se určitě ve skutečnosti nechceš jen věčně tahat s těmi vojáky. Budeš se moci znovuzrodit.“

Rong Jiu se otočil víc a sladkým hlasem odvětil: „Taková slova, mladý pane Mo. Jistě, je to tady kruté, ale kde není? Rong Jiu prožil krušných dvacet let, než se ocitl zde a o mnoho se to neodlišuje od mého pozemského života, jen mí ochránci nejsou lidé, ale duchové. Co záleží na tom, jestli se narodím v novém těle, nebo ne?“

„... Tvůj život tady bude jako balancování na ostří nože.“

Rong Jiu vyprsknul smíchy. Poté se uklidnil, ale díval se na Mo Rana stále s úsměvem.

„A kde můj život nebude jako balancování na ostří nože? Lidé jsou jako nože a já jsem jen kus masa. Když mám štěstí a natrefím na někoho laskavějšího, možná mi dá o trochu stříbra víc. Když potkám někoho tak hodného, jako je mladý pan Mo, že mi nezaplatí, bude to nejmenší. Vy jste mě okradl a pak jste navíc předstíral, že mně vůbec neznáte. Mladý pane Mo, vy mně napřed pořežete a pak mi říkáte, abych si dával pozor na nože. Jste opravdu ohleduplný.“

112. kapitola - Mistr nesmí být pošpíněn

To mluvil o tom, co Mo Ran udělal prvního dne, kdy se znovuzrodil do nového života, kdy cítil jen zášť.

Když o tom teď přemýšlel, Rong Jiu mu skutečně ublížil, když se spřáhl s mladým panem Changem a společně mu usilovali o život, ale to se stalo v minulém životě. Rong Jiu v tomto životě mu s mladým panem Changem nic neudělal a nešlo nijak vysvětlit, proč mu tehdy sebral jeho peníze a věci.

„Udělal jsem špatnou věc.“ Mo Ran se nechtěl hádat, proto dodal jen: „Všechno, co jsem tehdy vzal, ti jednou vrátím.“

„A jak to uděláte?“ zeptal se Rong Jiu. „Přesněji řečeno – k čemu mi teď budou peníze a cennosti? Snad mi můžete vrátit náramky a perly, ale co můj život?“

„Cože?“ překvapeně vyhrkl Mo Ran. „Tvůj život?“

„Ano, můj život.“

Rong Jiu se zachmuřil, jako by šlo bolavou ránu, kterou nosí ve svém srdci.

„Víte, jak jsem zemřel?“

Zřejmě to v sobě dusil už dlouho, a když o tom začal, všechno se to z něj proudem valilo ven. Pokračoval a Mo Ran ho nedokázal zastavit. Nejprve se tvářil rozhněvaně, ale jeho obličej postupně získával ztrhaný, malomyslný výraz.

„Ten Chang je bezohledný. Když jste o mně ztratil zájem, neměl jsem pro něj už žádnou cenu. Vykládal mi lži o tom, jak mě má opravdu rád, ale jeho rodina je proti tomu, protože jsem jen špinavý prodejní chlapec z nevěstince. Bude nejlépe, když se spolu přestaneme vídat. Byl jsem slepý, domníval jsem se, že jeho city jsou opravdové a že nemá na výběr, že ho k tomu přinutili rodiče ... pche! Nechápu, jak jsem mohl na ty jeho výmysly skočit!“

„Ale proč ze své smrti obviňuješ mně, proč ne toho Changa?“

Rong Jiu vztekle vyprskl: „Proč bych neměl obviňovat vás? Našetřil jsem si dost, abych se vykoupil na svobodu a vy jste to všechno ukradl. Byl jsem tak zoufalý, že už jsem nedokázal v nevěstinci zůstat ani o den déle, ale bez peněz jsem odtamtud nemohl odejít, proto jsem potají utekl. Kdybyste mi všechno neukradl, nemusel jsem tak skončit!“

„... Ty jsi utekl?“

„Ano, utekl. Utekl jsem do jeho domu,“ prohlásil trpce Rong Jiu. „Ale Chang mi neotevřel, ani když už mě lidé z nevěstince dohnali. Všechno, co jsem udělal, bylo k ničemu. Chytili mně, odvěkli zpátky, tam mě tloukli, týrali a pak mně zamkli.“

„Ale Chang tvrdil, že když se prolomila hradba říše duchů a démonů, odjel jsi navštívit příbuzné do Motýlího města a tam jsi zemřel,“ řekl tiše Mo Ran.

„Haha!“ Rong Jiuova zpola chlapecká a zpola dívčí tvář se hořce smála. „Ten je ale nestoudný. Příbuzné? Jaké příbuzné bych asi v Motýlím městě mohl mít? Neříkal jste něco o tom, že můj život bude jako balancování na ostří nože? Já vám řeknu, jak vypadá život na ostří nože!“

Rong Jiu byl stále rozčilenější. Obličej měl křečovitě stažený a v tu chvíli připomínal démona.

„Já vám povím, jak jsem zemřel! Kvůli vám a mým ostatním obdivovatelům! Haha – obdivovatelé!“

„Byl jsem uvězněný v tom nevěstinci, úplně bez jídla, jen mě mučili. Nikdo se nestaral o to, jestli jsem ještě naživu, nebo po smrti. Dny plynuly a já už se vzdal vší naděje, když se najednou znovu objevil Chang, naříkal a vykládal, že mně toho dne nemohl pustit dovnitř,

protože jeho rodiče měli špatnou náladu a on se bál, že když mne pustí do domu, pošlou sluhy, kteří mne ubijí k smrti!“

Mo Ran zavrtěl hlavou; byla to jasná lež. „Ty jsi mu samozřejmě nevěřil.“

„Ne.“ V Rong Jiuových očích zářila chvějivá skvrnka světla. „Já mu věřil.“

„Já mu věřil.“ Rong Jiu se nuceně usmál. Ve vši té zlobě se mu koutky úst ohnuly nahoru. „Proč bych neměl? Pochybnosti jsou dobré pro takové, kdo si mohou vybírat. Kdo jsem já? Jen ten, kdo prodává vlastní tělo. Musím věřit tomu, co mi lidé předhodí, jinak bych ani nemohl žít.“

Nadchnul se: „Chang mi řekl, že dodrží slovo a vezme mně k sobě domů, ale že rodiče mně tam ještě nechtějí přijmout, proto mně požádal, abych sním odešel do blízkého města a nějakou dobu tam žil.“

„Do Motýlího města?“

„Ano, do Motýlího města.“

Mo Ran se zachmuřil; už věděl, kam míří.

Rong Jiu vyprávěl dál: „Já byl šťastný, sbalil jsem si věci, i když jsem toho moc neměl, protože jste mi z rozmaru ukradl všechno, co jsem si za ty roky vydělal prodáváním svého těla. Ale já si tehdy myslel, že to nevádí, že teď mám mladého pana Changa.“

„Hehe...“ Odmlčel se. Sevřel rty a nenávisťně to jméno vyplivl znovu. „Mladý pan Chang.“

„Vylákal tě do Motýlího města a tam tě zabil?“

„... Ne.“ Rong Jiu se usmál, ale vypadal rozzlobeně a zdrceně. „On mně nezabil. To vy jste mi uzavřeli jiné cesty, jednu podruhé, dokud mi nezbylo nic jiného než jít s ním do temnoty. Byli jste to vy všichni. Vy všichni jste mně zabili.“

Rong Jiu se nadechl a pokračoval: „Dojeli jsme do Motýlího města a já jsem šel s Changem do velikého krásného domu. Uvnitř byl prázdný a tichý. Nebylo tam žádné služebnictvo. Řekl, že ještě neměl čas dům zařídit a ať tam zůstanu a chvíli si odpočinu, on zatím dojde něco koupit. Tak jsem tam čekal, a on se zanedlouho vrátil s nějakým mužem -.“

Mo Ran při těch slovech zbledl a přerušil ho: „Viděl jsi jeho tvář?“

„Ne,“ odpověděl. „Měl plášť a masku, jeho tvář jsem ani nezahlédl ... A pak jsem uviděl, jak Chang před tím mužem klečí, líská se k němu víc než já ke svým zákazníkům. Bylo to odporné, měl se na sebe podívat do zrcadla. Řekl tomu muži, že na mně ulpívá reziduum duchovní esence živlu dřeva, nebo něco takového, protože jsem s vámi měl intimní styk – a že budu dobrá oběť. Kdoví co to vlastně říkal, nejsem kultivující a nechci se jím stát. Nerozuměl jsem tomu, o čem mluvili.“

Zato Mo Ranovi naskočila husí kůže.

Skutečně spal s Rong Jiuem a v jeho těle mohly zůstat stopy duchovní esence živlu dřeva. Falešný Gouchen tehdy hledal nějakou náhradu a ačkoli zbylá energie byla slabá, byla velmi čistá a vhodná pro magické účely.

„Není už co vyprávět o tom, co se stalo pak.“ Rong Jiuův obvykle příjemný obličej teď vypadal mrazivě. „Jak mladý pan Mo uhodl, zemřel jsem.“

Kdyby to byl Mo Ran z minulého života, nebo Mo Ran, který se právě znovuzrodil, jen by se zasmál: „No tak jsi mrtvý a co já s tím?“

Ale současnému Mo Ranovi nebylo do smíchu.

Rong Jiua nenáviděl a Rong Jiu byl bezohledný. Zašel tak daleko, že mu v minulém životě usiloval o život. I když měl s Rong Jiuem tělesné styky, nikdy si s ním upřímně nepromluvil. Když Mo Ran teď v podsvětí musel poslouchat Rong Jiuovy stesky a výčitky, měl dost smíšené pocity. Jak nad tím uvažoval, došlo mu, že zamotaná vlákénka minulosti se už nedají rozplést. Nejlépe nechat to být.

Vzdychl: „Omlouvám se, Rong Jiu, je mi to všechno líto.“

Rong Jiu za celý život neslyšel jediné slůvko omluvy. Překvapeně na Mo Rana vyvalil oči, jako by ho viděl poprvé a řekl: „I když jste se omluvil, stejně vám nepovím, kde je ten muž z obrazu.“

„To nemá s tím obrazem co dělat,“ namítl Mo Ran.

Rong Jiu sklonil hlavu a chvíli mlčel. Pak řekl: „Mladý pane Mo, věděli jste, že mladý pan Chang se spolčil se mnou, aby vás zabil a připravil o kultivaci?“

„Věděl.“

„Vy... vy jste to věděl?“

„Věděl,“ kývl Mo Ran.

Rong Jiu se díval do prázdna a pak rozzlobeně vyhrknul: „Musel jsem být z toho Changa úplně pomatený!“

Zvedl hlavu, oči mu zaplály zlobou: „Kdybych věděl, že to vezme takový konec, poslechl bych ho a zabil vás. Potom bych šťastně žil dál, místo toho jsem měl jen ubožáckou smrt.“

Mo Ran se na něj upřeně zahleděl: „To uděláš všechno, co kdo poručí?“

„A když ano?“ řekl Rong Jiu. „Já jen chtěl mít hezký život. Třeba jsem prodával svoje tělo, ale co je na tom zlého? Proč je to jiné, než prodávat maso nebo ryby? Je to jen jeden ze způsobů živobytí. Já dobře vím, jak se na mně všichni ti mladí páni dívali z patra, ale to nevadí. Jaký má smysl čest a dobrá pověst? Já chtěl radši maso a dobré víno. Kdybych se tehdy mohl zachránit tím, že bych vás zabil, proč bych to neměl udělat?“

Mo Ran pohnul rty; chtěl mu rázně odpovědět, ale potom si vzpomněl, co sám v minulém životě udělal a zjistil, že na to, co mu řekl, nemá co namítnout.

Rong Jiu křičel: „Lidé zabíjejí zvířata a jedí jejich maso, aby sami žili, tak proč je špatné kvůli vlastnímu přežití zabít člověka?“

Mo Ran vzdychl a tiše se zeptal: „Jaký má takový život smysl?“

Ta slova byla určena Rong Jiuovi. Ale byla určena také jeho dřívějšímu já, které v minulém životě sedělo na trůně.

„Já nevím. Já nevím, jaký má mít život smysl,“ řekl bezvýrazně Rong Jiu. „Když mně prodali do bordelu, bylo mi šestnáct a můj první zákazník byl kultivující okolo padesátky. Nevím, jaký to mělo smysl a nevím, jak něco, co má smysl, vypadá. Dokud jsem byl naživu, toužil jsem po penězích, abych si mohl koupit svobodu, abych se už nikdy nemusel klanět a lichořit jiným lidem. Ale svobodu jsem nikdy nepoznal, ani po smrti, a to jen díky bestiím, jako vy.“

Mo Ran neřekl nic. Po chvíli se zeptal: „Takže kdybys to mohl udělat znovu, spolu s Changem byste mně zabili?“

„Správně.“

„Dobře,“ řekl Mo Ran. „Kdybych to mohl udělat znovu, zase bych ti sebral všechny peníze, abych tě dostal.“

„Vy...!“

Rong Jiu byl tak rozčilený, že červeň květů prvosenek na jeho tvářích se zdála být ještě mnohem sytější a jasnější.

Čas plynul. Rong Jiu dobře věděl, že ztratil svou převahu; zvedl ruku a uhladil si uvolněné prameny vlasů. Potom se uklidnil, a nasadil svůj obvyklý ostýchavý úsměv, oči mu však stále hořely hněvem.

„Můžete si vykládat, co chcete. A já si budu žít, jak chci.“

„Tak si to tady v pekle užij.“

Rong Jiu přimhouřil oči: „Přesně to mám v úmyslu. Všechno, co musím, je válet se v posteli a po zbytek věčnosti budu ušetřen všeho utrpení převtělování. Vím mnohem lépe než ty hlupačky tam uvnitř, že je to dobrý obchod. Jsem k tomu víc než ochotný.“

Mo Ranovy rty se vyklenuly do lehkého úsměvu. Řekl: „Ale Rong Jiu, všichni tihle lidé jsou podrobení čtvrtému králi démonů. Jak a jestli budeš žít, kde budeš žít, to všechno záleží na jeho vůli a slovu.“

Rong Jiu sebou trhnul, ale hned se zase vzpamatoval a zadíval se na něj svýma krásnýma očima.

„Co tím chcete říct?“

Mo Ran neměl chuť dál se s ním dohadovat, zvláště proto, že na to nebyl vhodný čas ani místo. Třebaže měl Rong Jiu poddajnou povahu, byl neuvěřitelně zarputilý, když někoho nenáviděl. Mo Ranovi tak zbývalo jen mluvit s co největší rozvahou: „Klidně si myslí, že ten člověk na obraze vypadá úplně obvykle, ale já si myslím, že je překrásný. Každý má jiný vkus, a kdo říká, že by se králi démonů nezalíbil?“

„Koho by mohla přitahovat taková chladná tvář?“

„To nemůžeš vědět,“ namítl Mo Ran. „Kdyby se králi démonů líbily jemné typy, proč si nevybral tebe?“

Rong Jiu mlčel, ale jeho obličej potemněl.

Mo Ran kul železo dál: „Je to silný muž a má prudkou povahu; jestli byl vybraný, nejspíš obrátí celé podsvětí nohama vzhůru. Potom se to bude muset na někoho svést – a služebníci čtvrtého krále z toho jenom tak nevyklouznou – určitě pár vojáků popraví. Když se chceš pnout nahoru jako plazivý úponek, musíš si být jistý, že kmen toho stromu je dost pevný. Pokud strom, kolem kterého ses ovinul přijde o korunu, bude ztráta opory tvoje nejmenší starost. Možná že vytrhnou z kořenů i tebe, a nakonec zničí i tvou duši.“

Zdalo se, že Rong Jiuova tvář, už tak dost bledá, zbělela ještě víc. Byl však neústupný, ostýchavý a zlomyslný zároveň: „Nevěřím, že by se něco tak hrozného mohlo stát. Mladý pane Mo, můžeme se vsadit. Nedokázal bych se jen tak dívat na to, že dopadnete lépe než já.“

Chvilí bylo ticho. Potom se Mo Ran upřeně zadíval na Rong Jiua a se stejnou zlomyslností prohlásil: „Já se s tebou, Rong Jiu, sázet nebudu. Já toho muže půjdu zachránit. Ale podívej, když už si chceš zahrávat, tak si s tebou zahraju.“

Rong Jiu zvedl hlavu, oči se mu zaleskly a jeho ruka se rychle a znenadání opřela o Mo Ranovu hrud', jako když uštkne had, jako když bodne štír.

„Co pro vás znamená? Jak dlouho jste milenci? Miloval jste ho ještě přede mnou? Je lepší v posteli? Umí toho víc nebo snad sténá rozkošněji?“

Odmlčel se a pomalu sklopil oči. „Mladý pane Mo, vy nejste žádný zamilovaný blázen, který jde pošetile nasazovat život za někoho jiného. Mně neoklamete. Vaše srdce je jak z kamene.“

Sotva to dořekl, Mo Ran ho pevně a bolestivě chytil za bradu. Odtlačil ho od sebe, černé obočí se mračilo a oči mu plály ohněm. „Míval jsem kamenné srdce. Teď už ne.“

Rong Jiu zvedl oči a zadíval se mu do tváře. Najednou si všiml, že z něj sálá horko, a zdál se mu nějaký cizí. Ten mladík tady vypadal jako bezstarostný Mo Weiyu, ale jeho duše byla jiná.

Rong Jiu ucukl, jako by se o Mo Rana spálil. Chtěl se obrátit a utéct, ale on ho pevně držel na místě.

„A mezi ním a mnou...“ řekl Mo Ran, „... se od této chvíle nestane nic nepřístojného. Ctím ho a miluji bez jediné nečisté myšlenky. Neopovažuj se ho pošpinit.“

Ještě během té řeči Rong Jiu prudce odstrčil. Rong Jiu narazil na sloup a nevěřičně si prohlížel mladého muže před sebou. Byl tak vyvedený z míry, že si ani neuvědomil, jak podivně zní: „A mezi ním a mnou se od této chvíle nestane nic nepřístojného.“ Kdyby byl ve své kůži, okamžitě by poznal, co se za těmi slovy skrývá.

Nic nepřístojného od této chvíle znamená, že k nepřístojnostem už došlo.

Rong Jiu to však nepochopil.

„Tak on není váš... není váš...“

„Ne,“ řekl Mo Ran. „Je to můj mistr.“

Rong Jiu zmlknul, ale takoví, jako on, dokážou zvětřit za vyřčenými slovy sebemenší citové pohnutí. City, které si Mo Ran zřejmě sám neuvědomoval, ale Rong Jiu je ostře vnímal.

Byl si téměř jistý, že Mo Ran toho muže na obraze miluje. Jako ten, kdo nikdy nezískal něčí skutečnou náklonnost, cítil při tom pomyšlení hořkost.

I přelétavý mladý pan Mo dobrovolně nasazuje život, dává všanc sám sebe, jen aby toho člověka zachránil. Najednou ho napadlo, jestli, kdyby byl k mladému panu Mo tehdy upřímnější, kdyby byl opravdový a oddaný, jestli by Mo Ran také jemu ... mohl dát čistou, nepředstíranou lásku?

Ještě nad tím přemýšlel, když Mo Ran znovu promluvil, zlovlně a chladně, bez sebemenší stopy radosti: „Rong Jiu, ptám se tě naposledy. Kde je? Když budeš zase tvrdit, že nic nevíš... já jsem kultivující a existuje spousta kouzel a lektvarů, které umí rozvázat jazyk. Myslíš si, že se neodvážím jít za samotným králem démonů?“

Rong Jiu byl dočista zmatený: „Vy...“

„Za svůj život jsem se dopustil všech možných nepravostí, ale teď chci žít řádně. Jenže, když mi nikdo nepomůže, pak budu pořád ten samý Mo Weiyu,“ řekl tiše. „Rong Jiu, dobře si rozmysli svou odpověď. Já se smrti nebojím, nebojím se toho, že mojí duši roztrhají na kusy. Jestli zůstaneš tvrdohlavý, přestanu se držet zpátky.“

Oba mlčeli. Zírali jeden na druhého, odhodlaný na neústupného, neatřesitelný na neporazitelného, rozohněný na mrazivého.

Poznenáhlu led v Rong Jiuových očích roztál, jako by ho rozpustil divoký žár Mo Ranova upřeného, tísnivého pohledu. Závist a nenávisť do něj zarostly hluboko, ale Mo Ranova posedlost byla ještě hlubší. Císaři Taxian Junovi se jako soupeř nemohl rovnat.

Rong Jiuova tvář zpopelavěla, ani červeň květů nedokázala zakrýt její ztrhané a zpustošené rysy.

„Proč to pro něj děláte?“

„Staral se o mě, co nejlépe to šlo, ale já ho týral jako svého nejhoršího nepřítele. Dlužím mu to.“

„Já jsem toho člověka opravdu neviděl,“ zašeptal Rong Jiu a když viděl, jak se Mo Ran tváří, dodal: „Já nelžu. Ale vím, že duchy, které nedávno chytili, drží v té největší budově na východní straně. Vězni je každého zvlášť v zamčených komůrkách podobných klecím a hlídají je strážé.“

Mo Ran nehodlal ztrácet čas, otočil se a vyběhl do noci. Rong Jiu strnul na místě a mžoural za ním. V hrudi se mu rozlil svíravý, hořký pocit. Napůl proti své vůli na Mo Rana zakřičel: „Mo Weiyu, vy – vy že chcete vést řádný život? Kdo to dokáže! Vy i já vězíme až po krk v hnoji! Ani jeden z nás nikdy nebude žít řádně!“

„Mo Weiyu! Však vy uvidíte! To já si budu žít, udělám cokoli, abych zůstal naživu! Prodám svoje tělo, svojí duši, ale budu žít i potom, co moje tělo shnije! Uvidíte! Myslíte si, že se zbavíte pachu krve? To si můžete nechat zdát! Špína vám zarostla až do morku kostí! Jen si

jděte a hrajte si na polepšeného, já se budu dál kurvit. Uvidíme, kdo z nás si bude pěkně žít! Mo Weiyu!!“

Křičel ještě potom, co mu Mo Ranova postava zmizela z očí. Potom se skrčil, zakryl si rukama tvář a polykal vzlyky.

„Jak je možné, že se ze všeho vykroutíte, jak je možné, že vy, tak zkažený, máte někoho, komu na vás záleží... jak je to možné...“

113. kapitola - Uvězněný mistr

Největší budova ve východní části, vypadala přesně tak, jak říkal Rong Jiu. Měla tři patra, plná malých komůrek. Byla největší, ale také nejzanedbanější a nejšpinavější. U brány rostl starý strom, a na něm seděla spousta mrtvých vran. Každá v zobáku držela oko, které se bláznivě otáčelo na všechny strany a rozhlíželo se, jestli se v okolí neděje něco podezřelého.

Kolem obcházely dva malé oddíly vojáků a střežily „kořist“, která bude nabídnuta čtvrtému králi.

Mo Ran se ukryl za roh, pozoroval, kudy chodí duchové a hledal nehlídaná místa v okolí stavby.

Všechna světla svítila v maličkých, kobkám podobných komůrkách. Občas bylo slyšet, jak duchové uvnitř pláčou a naříkají, hlasy se slévaly ve tmě jako strašidelná melodie z dávných časů, ze které vstávají hrůzou vlasy na hlavě.

Bylo tam okolo tří stovek místností a hlídka pokaždé procházela za dobu, která by stačila na vypití šálku čaje. Nebylo ani pomýšlení na to, že by mohl Chu Wanninga za takový čas najít, ani nemluvě o tom, že na každém podlaží stála stráž, vyzbrojená bičem trhajícím duše, s výstražnou píšťalkou zavěšenou na krku.

Mo Ran se vyděšeně zachvěl, když zpozoroval, že se z dálky blíží osamělý duch. Měl podobný stejnokroj jako stráže a u pasu červenočerný odznak. Mo Ran se skrčil do stínu a díval se, jak prochází přímo kolem něj a zastavuje na úpatí schodiště.

Duchové u schodiště na sebe pokynuli. Noc byla velmi tichá a Mo Ran tak mohl snadno naslouchat jejich hovoru.

„Qi Ge, přišel jsi vystřídat Lao Sana?“

„Jo. Tobě taky brzy skončí služba, vid?“

„Čekám, až přijde někdo z příští hlídky. Jak se ukáže, odcházím.“

Duch voják stoupal po schodech, aby převzal službu. Strážný v prvním podlaží zrudně zívá a v hučícím větru pokračoval v hlídání svůj úsek.

Jak Mo Ran sledoval jejich setkání, najednou dostal riskantní nápad.

„Klap, klap, klap“ zněly v dálce kroky.

„Krá, krá,“ vrány ve větvích krákaly, jako by zpozorovaly něco nezvyklého.

Strážný u brány zpozorněl. Rozhlížel se kolem dokola, ale přes závoj mlhy prosvítal jen obrys blížící se postavy.

Ukázal se mladík, kterého ještě nikdy neviděl. Strážný byl ve střehu.

„Kdo jsi?“

„Přišel jsem vás vystřídat,“ řekl mladík.

Rudá mračna nad hlavou se roztrhla, vykoukl jasný měsíc a ozářil jeho tvář. Byl to dost pohledný voják. Měl souměrné rysy a přirozený okouzující půvab. Duch, který sem přišel strážného vystřídat, nebyl nikdo jiný než Mo Ran.

Kdo ví kde přišel ke stejnokroji a brnění i k červenočernému odznaku u pasu a poplašené píšťalce na krku, která odrážela chladné, stříbrné světlo.

„Tebe jsem ještě nikdy neviděl,“ zabručel strážný.

„Jsem nový.“

Strážný nedůvěřivě nastavil dlaň: „Odznak?“

Mo Ran si odepnul z pasu odznak a podal mu jej. Tvářil se lhostejně, navzdory tomu, jak byl napjatý.

Strážný naštěstí nezpozoroval nic nezvyklého, a to i přes to, že odznak několikrát obrátil. Nechtělo se mu do toho dál šfourat, jen mu poklepal na rameno a řekl: „Zbytek noci je to na tobě. Já jdu.“

„Mějte se, starší bojovníku.“

Strážný se zasmál, to oslovení ho potěšilo. Zamával: „Hodnej kluk. Ještě se uvidíme.“

„Ach,... starší bojovníku, počkejte!“

Strážný se ohlédnul přes rameno: „Co je?“

Mo Ran se zazubil a nenuceně se zeptal: „Kolik se jich tady jmenuje Chu?“

Strážný podezíravě opáčil: „Proč se ptáš?“

„Chtěl to vědět pan Chu ze síně Shunfeng,“ řekl Mo Ran. „Prý má nějakého vzdáleného příbuzného, který se sem nedávno dostal, ale Shunfeng ho nemůže nikde najít, tak myslel, že by mohl být tady.“

Jak očekával, Chu Xunovo jméno tu mělo váhu; strážný zaváhal a pak ukázal na druhé patro: „V nejnižší části jsou tři kusy, co se jmenují Chu. Zkus se podívat.“

Mo Ran mu věnoval zářivý úsměv: „Díky za radu, starší bojovníku.“

„Není zač.“ Straší bojovník byl tupý jako poleno. „To se rozumí samo sebou.“

Strážný bezstarostně odešel a cestou si hvízdal nějakou písničku. Prošel okolo nároží a ani si nevšiml svého skutečného spolubojovníka, toho, který ho měl ve službě vystřídat doopravdy. Ten byl spoutaný kouzlem a skopnutý do příkopu. Nebohý duch přišel o všechnu výstroj a zůstal jen v prádle. Vztekle se šklebil, ale byl spoutaný tak obratně, že nemohl vydat ani hlásek. Nezbyvalo mu než tiše zuřit.

Mo Ran Rong Jiuovi nedůvěřoval a očekával, že se o něco pokusí; nevybranou „kořist“ drželi ve vedlejším paláci, kde byla jen magická hradba a žádné strážce, ale mohla tam zamířit hlídka. S tím, jak moc ho Rong Jiu nenáviděl, nepochyboval, že by ho hlídce okamžitě prozradil.

Nesmí ztrácet čas, musí jednat rychle.

Mo Ran zůstal stát na místě a počkal až hlídka projde kolem. Hned potom se obrátil a vyběhl do druhého poschodí. Strážný zahradil Mo Ranovi cestu kopím.

„Stát. Co tu chceš?“

„Dneska tady poprvé hlídám, jsem na prvním patře.“

Strážný se zamračil: „Tak mazej do prvního patra. Co pohledáváš tady u mě?“

Mo Ran to znovu zkusil přes Chu Xuna, ale s tím u tohoto strážného nepochodil. Jenom kroutil hlavou: „Co je nám po panu Chu ze Shunfengu? Jestli je ten člověk tady v paláci, patří čtvrtému králi. Když chce toho svého příbuzného zachránit, ať si dojde promluvit se čtvrtým králem a mně z toho vynechte!“

Mo Ran v duchu záúpěl. Chlapík tady byl chytřejší než ten dole. Ale nemohl než stát na svém: „Já ho odsud přece dneska neodvedu. To mi nemůžete dovolit, abych se podíval a ujistil se, jestli to není někdo jiný?“

„To je jednoduchý. Řekneš mi, jak se jmenuje a já se po něm podívám. Ty tam rozhodně chodit nemusíš.“

Mo Ran byl strašlivě rozzlobený, ale potlačil hněv a řekl: „Chu Wanning. Jmenuje se Chu Wanning.“

Voják se právě chystal otevřít knihu se záznamy, ale jak to jméno uslyšel, knihu položil.

Když to Mo Ran viděl, vylekal se: „Co je? Nějaká potíž?“

„Nějaká potíž?“ zopakoval s úšklebkem voják. „Seš nějak mimo, mladej. Čtvrtý král tu dneska byl prohlédnout si svoje krásky a krasavce. Nad tímhle nesmrtelným panem Chu se celý rozplýval. Nebýt toho, že ještě neuplynulo sedm dní a nejsou tady jeho všechny tři duše,

a nejde ho vzít do čtvrté úrovně pekla, byl by se čtvrtým králem už o dnešní noci. Ty sis přišel pro něj? Myslíš, že s tím bude nějaká potíž?“

Mo Ranův obličej zezelenal a dokud strážný nedomluvil, nemohl se sebe vypravit ani slovo.

„On se líbí čtvrtému králi?“

„No?“

„... Nic. To je jedno. Promiň, že jsem tě rušil.“

Mo Ran se rozmrzele otočil, sestoupil o dva schody. Jenže pak, než se voják stačil vzpamatovat, se v jeho ruce objevil Jiangu a omotal se strážnému kolem krku.

Vzduchem prolétl šarlatový záblesk.

Magické zbraně dokážou ublížit duchům a zabít bohy. Strážný viděl, jak se mu před očima rozvinuly červené vrbové lístky a uslyšel hlas: „Myslíš si, že se neodvážím o něj s králem démonů bojovat?“ Potom ztratil vědomí a zhroutil se na podlahu.

Mo Ran zvedl ruce, vrhnul na něj kouzlo spoutání a zapečetil mu ústa. Kopl do něj a pak běžel rychle na konec chodby.

Na konci chodby byly tři kobky, a v nich tři duše s příjmením Chu. Mo Ran netušil, jak je to možné, ale někde uvnitř v srdci to věděl, ale nezastavil se a nelámal si hlavu nad tím, proč má takový zvláštní pocit. Rozrazil dveře. Zůstal stát před druhou celou, dech se mu zrychlil z toho, jak běžel.

Nadechl se; pramen tušově černých vlasů mu spadl přes čelo, nevšímal si toho, oči upřel dovnitř...

Bylo to tak, jak říkal Rong Jiu.

Byla to malá komůrka velká jako zvířecí klec se studenými, mrtvolně šedými stěnami. Ale ten člověk uvnitř hřeje, jako plamen v nekonečné bílé pustině.

Ne každá „kořist“ byla spoutaná, alespoň Chu Wanning nebyl. Možná proto, že čtvrtý král ho už viděl a strážce se neodvažovaly vzbudit jeho hněv, položili na podlahu sněhobílou kožešinu, hustou a jemnou jako čerstvý sníh uprostřed zimy.

Chu Wanning ležel na kožešinovém koberečku a spal. Byl to ten druh člověka, který neustále vystupuje rázně a rozhodně, ale ve skutečnosti je uvnitř nejistý. To bylo nejviditelnější ve spánku – vždy spal stočený do klubíčka, schoulený, jako by se chtěl zahřát, nebo jako by se bál, že by mohl někomu jinému překážet. Vypadal tak zranitelně, až to budilo soucit.

Tato duše nebyla jako lidská duše; na jeho krásné tváři nebyly žádné krvavé skvrny a měl i jiný oděv. Měl na sobě volné hedvábné šaty v zářivé barvě západu slunce se širokými rukávy, bohatě zdobené obrazy stočených draků, letících fénixů a tančících zlatých motýlů.

Mo Ran klopýtl dopředu, padl na kolena vedle Chu Wanninga a vztáhl třesoucí se ruce po jeho tváři.

„Wanningu...“

Nevyklouzlo mu „mistře“, ale to jméno, kterým ho oslovoval během posledních dnů svého minulého života, těch podivných dnů plných nenávisti a něžnosti, které mu prostoupily až do morku kostí.

Vzal Chu Wanninga do náruče, a ten se po chvíli vzbudil.

Když Chu Wanning otevřel oči, zjistil, že leží v Mo Ranově objetí. Mladý muž vypadal ustaraně a unaveně, ale jeho tvář byla dosud nedospělá. Byl to výraz, jaký u něj ještě nikdy neviděl. Nakřčil obočí. Pomyslel si, že je to snad nějaký sen. Vydechl a znovu zavřel oči.

„Mistře!“ ozvalo se mu u ucha.

Tentokrát to nebylo: „Wanningu.“

„Mistře! Mistře!“

Chu Wanningovy fénixí oči se otevřely, a i když na jeho tváři nebylo nic znát, zradily ho roztřesené prsty. Mo Ran ho okamžitě chytil za ruku a přitiskl si jí k obličejí, smál se a slzel zároveň a jeho půvabná tvář vypadala zoufale.

„Mistře,“ polykal pláč, bez mrknutí na něj zíral a opakoval to slovo pořád dokola, jako by zapomněl, jak říkat něco jiného.

„Mistře...“

Chu Wanning se konečně probral a zjistil, že ho Mo Ran pevně objímá. Cítil se nepohodlně a myslí mu problesklo, že je to zahanbující a nevhodné. Vytrhl se Mo Ranovi, posadil a zadíval se na něj.

Zíral na něj bez jediného slova. Potom se strašně rozhněval.

Než se Mo Ran stačil vzpamatovat, odstrčil jeho ruku a prudce ho dlaní udeřil do obličejí. Vypadal nadmíru rozzlobeně.

„Ty blbče! Jak to, že jsi taky umřel?!“

Mo Ran otevřel ústa a chtěl to všechno vysvětlit, když si v všiml, že za tím hněvem se skrývá něco jiného. V měsíčním svitu byly Chu Wanningovy oči zakryté dlouhými řasami plné bolesti a žalu, zlomené, byla v nich křehkost něčeho, co se sebe jemnější dotyk zničí. Hryzl se do rtu a spolkl, co se mu dralo na jazyk.

Že jsou takoví, co hned ukazují každé svoje bebíčko, aby všichni věděli, že mají bolení.

A pak jsou takoví, co jsou moc hrdí na to, aby ukázali, že mají také nějakou slabost, svou bolest a smutek si nechávají pro sebe a raději by si ukousli jazyk, než aby řekli jediné slovo.

Nikdy nic neřekl a Mo Ran nic nevěděl.

Ale teď věděl a svíralo se mu srdce.

Chtěl Chu Wanninga obejmout, ale ten ho od sebe odstrčil a zavrčel na něj: „Nech mě, sakra.“

Chu Wanning odvrátil tvář. Svoje bolavé srdce schoval pod ledový příkrov.

„Ty máš ale drzost, přilézt za mnou, když se ti povedlo umřít tak mladý.“

„Mistře...“

„Seber se a táhni!“ Chu Wanning schoval tvář. „Ty už nejsi můj žák. Nebudu učit někoho, kdo je tak k ničemu, že si umře teprve na prahu života.“

Umře si teprve na prahu života...

Mo Ran se nejprve cítil ublíženě, ale když se na něj sneslo takové vážné pokárání, ucítil v srdci teplo, jako by ho zalil vlažný jarní déšť. Přejel si dlaní po čele, zakryl si oči a potom ho ta sladko-hořká směsice přemohla, neovládl se a nahlas se rozesmál.

Chu Wanning jeho smích rozčílil ještě víc. Otočil se na něj: „Čemu se směješ ty...“

Napřáhl se a chtěl Mo Rana v hněvu znovu uhodit, ale ten ho chytil za ruku. Mladíkovy vřelé oči zamrkaly a pak, bez jediného slova položil Chu Wanningovu ruku na svou hrud.

114. kapitola - Místře, řekněte ano

Bum, bum, bum.

Klidný, pravidelný tlukot srdce.

Chu Wanning zamrkal a v očích mu okamžitě zazářilo překvapení a radost. Nicméně starší Yuheng byl starší Yuheng, jako obvykle ledově klidný, který dokáže lépe než kdokoli jiný ovládat svůj obličej a kdykoli nasadit kamenný výraz. Nevhodné pocity okamžitě zakryl, jako by to nebyl on, kdo před chvílí v zoufalství Mo Ranovi spílal.

„Tak co tady dole děláš, když nejsi mrtvý?“

Chu Wanning svých slov začal litovat, hned jak je vyslovil.

Bylo jasné, že Mo Ran ho přišel zachránit. Ale Chu Wanning se bál, že když to Mo Ran řekne nahlas, asi mu pukne srdce. Byl tak nesvůj, že úplně zapomněl, že zemřel a žádné srdce nemá.

Mo Ran na něj jenom upřeně hleděl a neříkal nic.

Chápal, že kdyby řekl: „Přišel jsem pro vás,“ Chu Wanning by se asi hanbou propadl. Jak přemýšlel, sevřel rty a tiše, se sklopenýma očima řekl: „Mistře, uhodnete, proč jsem tady dole?“

„... Hledáš potíže?“

„Od kdy si mistr začal říkat Potíže?“ zubil se Mo Ran. „Mohl by mi to vysvětlit?“

Chu Wanning stáhl svou ruku nazpět, jako by ho ta neočekávaná ohleduplnost ranila a aby ukryl rozpaky, hněvivě vykřikl: „Hlouposti a pitomosti!“

Mo Ran rozluštil tajemství.

Pochopil, že Chu Wanningův hněv je jenom maska. Že se stydí tolik, že raději nosí strašidelnou barevnou masku, aby za ní schoval radost, stud, dojetí i smutek.

Je to takový hlupák.

Chu Wanning je hlupák, nosí tu masku pořád, celý život a předstírá, že z toho vůbec není unavený. On je taky hlupák, protože mu trvalo celé dva životy, než na to přišel.

Jenže všechno je teď mnohem lepší, už necítí takovou tíseň. Našel všechny čtyři Chu Wanningovy duše a jeho oživení je na dosah.

Mo Ran byl celý rozradostněný. Popadl Chu Wanninga znovu za ruku a už ji nepustil, když mu vyprávěl o tom jak a proč se dostal do podsvětí, o mistru Huaizuiovi, jenže pak došel k jedné věci, stáhlo se mu hrdlo a zrudly mu oči. Pokračoval, ale často opakoval: „Je mi to líto.“

Chu Wanning nevěděl, co na to říct.

Byl laskavý k ostatním lidem, ale nikdy od nich nechtěl nic získat a také měl strach, že by se cítili zahanbení nebo zavázání jeho laskavostí. Po pravdě se bál své žhavé srdce někomu dát, aby nebyl odmítnut. Proto, i když jinak byl upřímný a čestný, lidským radostem se vyhýbal.

Celý život nosil masku.

Až najednou přijde někdo, koho má rád, strhne mu z obličeje tu křiklavou masku hněvu a on zůstane jako krab bez krunýře.

Byl jako ve snách, nevěděl, co dělat.

Bez mrknutí zíral na Mo Rana, který si před ním klekl a stále svíral jeho ruku, jako by se bál, že mu zmizí.

Na okamžik mu hlavou prolétly směšné, ostudné domněnky.

Tento žák byl odjakživa neuvěřitelně drzý a bez špetky zdravého rozumu. To, jak ho Mo Ran najednou držel za ruku, ho vedlo k domněnce, že se chystá provést nějakou opovážlivost.

Vlastní myšlenky ho děsily, jeho obličej byl chmurnější a chmurnější a protože nevěděl, jak by se měl tvářit, nasadil svůj obvyklý chladný a netečný výraz.

Ale Mo Ran se k ničemu nechystal. Jen ho pořád držel za ruku, jako by našel ztracený a znovu nalezený poklad. Toho člověka, se kterým v minulém životě zacházel jako s kupou smetí.

„Mistře.“

Odložil všechnu svou zášť, pokorně před ním poklekl, plný vřelosti.

„Já jsem se předtím mýlil. Od této chvíle, když řeknete napravo, půjdu napravo, když řeknete nalevo, půjdu nalevo, chci jen, abyste byl spokojený.“

Snad to bylo tím, že se v něm najednou svářilo mnoho různých pocitů. Mo Ran se usmíval s očima zalitýma slzami.

„Vrátíte se spolu se mnou, že ano?“

Chu Wanning neřekl nic, jeho tvář byla klidná jako jezerní hladina, ale srdce mu hořelo jako vích.

„Mistře.“

Hlas měl tichý a měkký, stále chlapecký.

Když Mo Ran někoho nenáviděl, byla to neuhasitelná šířavá nenávist.

Když někoho miloval, pak jedině celým srdcem.

Ve všem zacházel do krajností.

„Vrátíte se spolu se mnou, řekněte ano, dobře?“

Chu Wanning neodpovídal, jen se na něj díval, jako by o něčem přemýšlel.

Mo Ran se bál, že je příliš rozrušený, a i když si připadal odmítnutý, nutil se dál k úsměvu, snažil se ze všech sil, jen aby se mistr necítil nějak špatně. Zhoupł jejich spojenýma rukama a domlouval mu: „Stačí, když mistr kývne.“

Když se nic nedělo a Mo Ran začal mít strach, že se kývnutí nedočká, zamyslel se a řekl: „Budu počítat do tří, ano?“

„Když mistr nic neřekne, budu to brát jako souhlas, dobře?“ řekl Mo Ran, celý nespůj, ale stále opatrný. Odmlčel se a pak začal počítat.

„Jedna, dva, tři.“

Ale Chu Wanning byl jako někdo, kdo dlouho mrznuł a když ho ponořili do horké lázně, necítil příjemné teplo, ale nesnesitelnou bolest.

Nikdo o něj nikdy nestál a on nic necítil, jen chlad. Ale teď tu je někdo, kdo si ho považuje, zahrnuje ho náklonností a vřelostí a on jako by měl najednou právo cítit bolest. Každý kousek těla ho bolí, každý coul kůže na něm praská. Teď dokáže vnímat jen bolest.

Jeho prsty v Mo Ranově dlani se chvěly a potily.

Mo Ran, který se nedočkal žádné odpovědi, byl znepokojený. Začal mít strach, že je z pomyšlení na svět živých sklíčený a nechce se vrátit.

Neodvažoval se hnout, ze strachu, že kdyby se pohnul jen o píd', Chu Wanning by se mohl ztratit a nechat ho tady. Zářivě se usmál a zkusil to znovu: „Asi jsem počítal moc rychle, nebyl jste připravený. Budu počítat znovu.“

„Jedna, dva, tři.“

Mo Ran polknul naprázdno. Snažil se stál usmívat, ale celý se třásl. Prosebně zaúpěl: „Mistře, slyšíte mně?“

Konečně se zdálo, že v Chu Wanningových očích se objevila nějaká jiskra, ale jeho pohled zůstal prázdný, strnule upřený na Mo Ranovu tvář.

„Jestli mě špatně slyšíte, budu počítat znovu, pomaleji,“ řekl Mo Ran. „Jedna, dva, tři.“

„Budu počítat naposledy...“

„Jedna, dva, tři.“

„Teď to bude ale opravdu naposledy.“

„Jedna, dva, tři...“

Chu Wanning zíral jako by nic nevnímal a neviděl mladého muže, který před ním klečel a pořád dokola počítal jako blázen: jedna, dva, tři, jedna, dva, tři, jako by tím mohl vrátit čas, jako by mohl přinutit suché stromy, aby rozkvetly, mrtvé, aby procitli.

Žák počítal vytrvale, tvrdohlavě, jako by sčítal své hříchy, vypočítával, kolik dobrých skutků mu prokázal mistr.

Počítal, dokud se mu neroztřásl hlas a jeho úsměv se nezměnil v úzkostný úšklebek.

„Mistře.“

Mo Ran vzhlédnul; oči měl zarudlé, ale protože na Chu Wanningovi spáchal tolik zla, až skončil tady a nechtěl mistrovi způsobit další bolest, rozhodl se před ním neplakat, dokud vidí a slyší.

Potlačil slzy a usmíval se dál, mluvil lehce, bezstarostně, jako by se spolu jen na něčem domlouvali.

„Budu počítat znovu, podívejte se na mně, prosím.“

Pro Chu Wanninga ta prosba byla jako bodnutí do srdce. Přemáhal ho strach, pokusil se svou ruku Mo Ranovi vytrhnout. Mo Ran ho ale držel pevně a nechtěl ho pustit. Mladík se na něj díval se psí oddaností.

Řekl: „Jedna, dva ...“

Ozval se dupot mnoha rychlých kroků, kletby a nadávky. Chu Wanning trhnul hlavou; uviděl stoupající příliv světla, jak se blížili oddíly přízračných vojáků, a mířily přímo k nim.

Rong Jiu je zradil.

„Tam! Nahoře! Nahoře!“

„Chyťte toho lumpa!“

„Ten má ale drzost!“

Kolem propukla nepopsatelná vřava, stíny duchů a světla pochodní se k nim valily jako povodeň, aby je pohltily a rozdrtily, odvěkly je do nekonečných pekel, a tam je uvěznilo po zbytek věčnosti.

Mo Ran se neohlédl, v tu chvíli, když držel Chu Wanningovu ruku, cítil se pokojně.

Chu Wanning nebyl jeho mileneček, ale člověk, kterého miluje a kterého si váží, kdo miluje jeho a je k němu laskavý. Když se na něj díval, měl v srdci mír.

„Pomátl ses?!“ utrhnul se na něj Chu Wanning. „Co tu pořád dřepíš?“

Pevně sevřel Mo Ranovu ruku a zvedl ho na nohy. Ve světle nespočetných pochodní byly jeho oči jasné, jako za života. Chu Wanning jím zacloumal: „Musíme jít!“

Mo Ran vypadal překvapeně: „My jdeme?“

Chu Wanning začínal zuřit: „Kdo asi?!“

Mo Ran se zachvěl. Zavřel oči, znovu je otevřel a usmál se. Byl to oslnivý úsměv, oči se mu třpytily slzami, krásné jako orosené květy.

Konečně si oddechl, poprvé od chvíle, kdy se jejich ruce spojily a jejich prsty propletly.

Přítiskl své čelo k Chu Wanningovu čelu a zašeptal: „Tři.“

„Co to blábolíš? Tři?! Padej!“

Zástup duchů se blížil. Mo Ran se konečně ohlédl a když uviděl blížící se vojáky, vyděšeně se ozval: „Mistře, udělejte magickou hradbu, aby je zastavila, než se mi podaří dostat vás do lampiónu pro přivolávání duší.“

„Nemůžu.“

„Co?“ Mo Ran strnul, jako když do něj udeří hrom.

Chu Wannigova chladná, půvabná tvář vypadala bezradně. Znovu zakryl rozpaky hněvem: „Myslíš si, že kdybych měl svojí moc, zůstal bych trčet v nějaký blbý kleci?!“

Dobrá.

To, co jeho duše ztratila tedy byla kultivace.

Aby dostal duši do lampiónu, musel bez přerušování a bez chyby odříkat zaklínadlo. Nebylo dlouhé, ale rozhodně by se to nepodařilo, za takových okolností, které se právě naskytly. Jediné, co Mo Ran mohl udělat, bylo společně s Chu Wanningem utíkat.

Chu Wanning sice přišel o kultivaci, ale nepřišel o dovednosti z bojových umění, proto s Mo Ranem snadno udržel krok. Zběsile pádili a za nimi se hnali vojáci. Když doběhli k hlavní bráně, Chu Wanning se ho zeptal: „Kudy máme jít?“

„Já nevím.“

Ale Mo Rana to neodradilo; ukázal na vysoké zdi paláce: „Vylezeme tam a pak uvidíme.“

Chu Wanning naštěstí dobře ovládal techniku skoků, i bez pomoci kultivace se snadno vyhoupl nahoru. Ladně přistál na okraji střechy, zadíval se dolů a spatřil, jak se horda duchů přibližuje. Okamžitě Mo Ranovi poručil: „Přivolej Jiangu!“

Mo Ran poslechl, v dlaních mu zazářilo šarlatové světlo a jako syčící had se vrhlo kupředu; vrbové lístky se chvěly a šelestily, jak se mu zbraň stočila u nohou.

„Pošli svou duchovní sílu paží z wuli přes quchi a soustřeď jí v shangyangu a potom švihni směrem dolů.“

Prásk!

Chu Wanning si zřejmě na něco vzpomněl, protože dodal: „Té duchovní síly by nemělo být příliš.“

Mo Ran jeho slova slyšel, ale úder už nemohl zastavit.

Zazněl hlasitý výbuch, syčící had dopadl a snesl se déšť plamenů; jako by z Mo Ranovy dlaně vylétl rozzuřený drak chrlící oheň. Plameny roztavily chodbu, ohnivé jazyky se natahovaly po hvězdách, k oblakům stoupal dým. Tucty vojáků v předních řadách shořely na popel a s nimi zmizely i stromy a zdi.

„Řekl jsem ti, ať nepoužiješ moc duchovní síly!“ mračil se Chu Wanning.

„Jenže vy jste to řekl, když už jsem ...“ Mo Ran si vzpomněl, že musí být uctivý a mistrovi neodmlouvat. Zavřel ústa a potom prohlásil: „Mistr má právo mě kárat.“

„Nech toho.“ Chu Wanning mávl rukávem. „Řekl jsem to pozdě.“

Mo Ran byl překvapený – k obměkčení mistra tedy stačí napřed vzít vinu na sebe.

Zamrkal a rozesmál se.

Chu Wanning se po něm přísně podíval. „Co je tu k smíchu? Hni sebou.“

Poznámka:

Wuli, quchi a v shangyang jsou meridiánové body paže a ruky. Wuli je asi ve dvou třetinách vzdálenosti od ramene k lokti, quchi je na vnější straně loketního kloubu a shangyang se nachází pod nehtem ukazováčku.

115. kapitola - Mistr už sňatek uzavřel

„Rychle, jdeme,“ řekl Mo Ran a vypadal znepokojeně. „Mistře, když jsem zabil tolik vojáků, z podsvětí se ani snadno nedostaneme.“

„To nic,“ opáčil Chu Wanning. „Ta technika duše nezničí, jen je dočasně rozptýlí. Za několik dní se zase složí dohromady.“

Mo Ran napnul zrak a opravdu, po dýmajícím spáleništi poletovaly jiskřičky duší a zářily jako světlušky. Ale než si to stačil pořádně prohlédnout, Chu Wanning ho táhl pryč. „Běž!“

Zpoza zhroucených zdí se valila další vlna zuřivých vojáků jako smečka hladových šelem. Chu Wanning a Mo Ran prchali dál po střeších se zdviženými okraji. Mo Ran se v běhu obrátil na Chu Wanninga: „Mistře, když tedy neumřeli a my jsme podsvětí až tak moc neurazili, proč nesmím použít víc duchovní síly a zahnat je?“

„Klidně si to vyzkoušej,“ odpověděl studeně Chu Wanning.

Mo Ran nechápal, proč to říká, ale zkusil to. K jeho překvapení se však objevil jenom tenký proužek kouře; vypadalo to, že Jiangui se vyčerpал a ztratil dřívější sílu, která otřásala horami a zastínila sluce.

„Čím víc duchovní energie použiješ, tím déle trvá, než se obnoví,“ vysvětloval Chu Wanning. „Proto se vyhýbej krajnostem, rozuměl jsi?“

„Rozuměl.“

Mo Ran se na chvíli zarazil a potom řekl: „Mistře, já si na něco vzpomněl, hádejte na co?“

„Na co?“

„Vzpomněl jsem si že v Pramenu broskvových květů, v té iluzi, když jste mě učil používat vrbovou ratolest, jako právě před chvílí, jste byl takový malý,“ zubil se Mo Ran na celé kolo a nechal svou ruku klesnout dolů. „Nesahal jste mi ani do pasu.“

Chu Wanning klopýtl.

„Pozor!“

„Dej mi pokoj.“ Kdyby Chu Wanning byl ještě naživu, zčervenaly by mu uši. Styděl se a zároveň hněval: „Proč se měříš s Xia Sinim? Proč si nevybereš někoho ve své výšce, třeba mně?“

Mo Ran se smál. Vyrostl, už nebyl zřetelně menší než mistr, jako tomu bylo ještě v Motýlím městě, ale byl zhruba stejně vysoký jako on.

Dlouze se na svého mistra zahleděl a v duchu si řekl, že v příštích několika letech musí svou výšku porovnávat s Chu Wanningem, aby zjistil, že jeho tělo přestalo růst.

Zatímco císař Taxian Jun spřádal své plány, Yuheng noční oblohy byl celý zmatený.

Už měl jistotu, že Mo Ran ví o tom, že Xia Sini je on a při jeho stydlivé povaze pro něj bylo nesnesitelné takové řeči poslouchat.

Konec konců... to on vzhlížel k Mo Ranovi a říkal mu starší bratříčku.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se styděl; Chu Wanning běžel stále rychleji a nechal Mo Rana daleko za sebou.

Mo Ran chápal, co se mu honí hlavou a nechal ho běžet, sám za ním pomalu klusal.

Unikli pronásledovatelům, vítr jim váł do tváří. Zadíval se na muže před sebou; rudé šaty se třepotaly jako opadávající javorové listy, vzdouvaly se jako večerní červánky, zlatem vyšíti motýli se třpytili až se zdálo, že opravdu létají.

Srdce mu zaplavil hořkosladký pocit.

V tu chvíli pociťoval vděčnost. Vděčnost nad tím, že může Chu Wanninga znovu vidět, vděčnost nad tím, že ho Chu Wanning bude znovu učit.

A když všechno půjde hladce, za několik let bude moci sklonit hlavu, smát se a Chu Wanninga popichovat: „Tento žák mistra přerostl. Tento žák zůstane pevně stát na nohou a mistr si může stoupnout na špičky.“

V srdci cítil teplo; nebesa k němu byla opravdu laskavá.

Ne každý dostane možnost napravit své chyby a odčinit své viny, ne každý dokáže své rány nemstít a odpustit.

Jeho mistr je pod studenou slupkou tak hodný, ale jemu trvalo příliš dlouho, než na to přišel.

Odráželi další dvě vlny pronásledovatelů. Hlavní brána paláce už byla na dohled. Ohlédl se a uviděl, že vojáci zaostali daleko za nimi a nemohou je dohnout. Mo Ran s už úlevou vydechl, když se před nimi ozvalo ohlušující zahřmění.

Ve světle blesku se objevila ohromná nosítka, která spočívala na ramenou osmi obrovitých snědých chlapísek, kteří klečeli na zemi. V nosítkách ležel poněkud zavalitý muž, zahalený do sněhobílých kožešin, s rozpuštěnými dlouhými vlasy, po pravici i po levici měl krásku; jedna mu masírovala rameno a druhá ho krmila třešněmi.

Tloušťák byl duší, která si vytvořila tělesnou formu, takže třešně opravdu pojídal, a nenechával je propadávat jen tak pro chuť.

Olíznul si rty, chytil jednu z krasavic za bradu a nadělil jí mlaskavý polibek. Potom přimhouřil oči, zadíval se na Chu Wanninga a Mo Rana, odfrknul a nedbale pronesl: „Nějaký darebák chce opravdu ukrást tomuto králi jeho malého miláčka? Ale to se mu nepovede. Kde berete tu drzost, nesmrtelný pane?“

Chu Wanning se zamračil a zbledl až do zelena. Ten slizký, chlípny král démonů o něm před Mo Ranem mluvil jako o svém malém miláčkovi... Kdyby měl svou moc, Tianwen by už toho parchanta nasekal nadrobno.

Mo Ran se netvářil o nic vlídněji, ale byl si vědom toho, že při své současné úrovni kultivace Chu Wanninga před králem démonů nemůže ochránit a musí vsadit na svou výmluvnost.

Přistoupil blíž, uctivě sevřel pěst do dlaně druhé ruky a řekl: „Vznešený pane, přijměte mou omluvu za poničený palác, ale já si tu osobu odvedu.“

„Oho, takže to záleží jen na vás?“ ušklíbl se král démonů. „Co myslíte, že to má na sobě? Já vám to vysvětlím. To jsou svatební šaty ze svatby duchů, jinými slovy obřadní šaty podsvětí. Má na sobě svatební šaty ode mě, patří mi a nedokáže udělat ani jediný krok ven z brány paláce. Pokud mi nevěříte, můžete to zkusit.“

Odmlčel se a pak dodal: „Ale pokud se ho přesto pokusíte odvléct, duchovní energie těch šatů v bráně rozerve jeho duši. Nestěžujte si pak, že jsem vás nevaroval.“

Mo Ran rázem pochopil, proč Chu Wanning nebyl spoutaný, ačkoli Rong Jiu tvrdil, že všichni v hlavní budově jsou spoutaní. To ty rudé šaty...

Mo Ran křečovitě sevřel ruce v pěst a řekl: „Přirozeně, že ho chci odvést pryč, dám vznešenému pánu, co jen bude chtít.“

„Tento král touží jedině po krásných lidech – ne krásných takovou tou křehkou, jemnou, poslušnou krásou; to je nudné. Tento král si oblíbil takové, jako je ten, kdo stojí vedle vás. Jeho chlad a vzdorovitost mu dodávají ten správný půvab.“

Čtvrtého krále zaujaly výrazy Mo Ranovy a Chu Wanningovy tváře. Nenuceně se posadil a začal vyzvídat: „Abych k vám byl upřímný, to je za dobu, kterou v podsvětí trávím poprvé, kdy někdo vtrhnul do mého paláce a ztropil tu takový poprask. Jsem tedy velice zvědavý; kým pro vás je?“

„Je to můj mistr,“ odpověděl Mo Ran.

„Ach, tak je to tedy?“ Čtvrtý král pokynul rukou a usmál se. „A já si myslel, že je to vztah, který přestojí i smrt.“

„Proč ho tady držíte proti jeho vůli, když vás nemá rád?“ zeptal se Mo Ran.

Čtvrtý král lenivě mávl rukou: „Hloupé dítě, nesejde na tom, zda mě má rád nebo nerad. Tento král chce jeho tělo, ne srdce.“

Čtvrtý král se nadechl a pokračoval: „A navíc, to že nemá rád mně neznamená, že má rád vás. Kdybyste spolu uzavřeli sňatek, to by byla jiná. Tento král obdivuje krásu, ale nemá zájem o něco z druhé ruky. Škoda pro vás, že je jen vaším mistrem.“

Mo Ran se napřed zarazil, ale pak se zazubil. „Myslí to vznešený pán vážně?“

„Tento král vládne na čtvrté úrovni pekla, k čemu by mi bylo lhát nějakému malému, bezvýznamnému duchu, jakým jste vy?“

„Pak mi dovozte, abych se optal: kdyby můj mistr už předtím manželství uzavřel, znamenalo by to, že svatební šaty mu neublíží?“

„Samozřejmě že ne. Tento král si nezahrává s manželi a manželkami jiných.“ Čtvrtý král nakrčil čelo. „Proč se ptáte? Váš mistr snad opravdu uzavřel sňatek?“

Chu Wanning nehodlal ztratit tvář: „Ne.“

Mo Ran se o to, jestli tvář má, nebo nemá, nestaral: „Ano.“

Než Chu Wanning stačil říci něco dalšího, Mo Ran ho popadl za ruku a táhl ho k bráně. Ohlédl se přes rameno na čtvrtého krále a řekl: „Toho si nevsímejte, mistr má špatnou paměť. Jak jste řekl, jestli už uzavřel sňatek, svatební šaty mu nemohou nijak ublížit. Šetřete s dechem. Já prostě půjdu a odvedu ho s sebou ven. Když bez úhony vyjdeme, tak nás prosím nechte na pokoji. Jestli lžu, ať to, co přijde, padne na mou hlavu.“

Chu Wanning se začal vzpírat: Zbláznil ses, Mo Rane? Tehdy v Motýlím městě to bylo jen hrané, to se nepočítá...“

„Proč by se to nepočítalo?“ Prohlásil Mo Ran se skálopevnou důvěrou bez stopy pochybností. „Vypili jsme spolu pohár vína, poklonili se nebi, zemi i předkům, a potloukli jsme si hlavy, když jsme se ukláněli navzájem. Proč by se to nepočítalo?“

„Mo Rane...!“

Po šedivých jednotvárných létech strávených v podsvětí, se král démonů tou hádkou náramně bavil. Zvedl se, podepřel si bradu rukou a se zájmem přihlížel. Poplácal po stehně krasavici vedle sebe, aby mu podala víc ovoce, žvýkal plody a zároveň říkal: „No jistě, jen jděte. Pokud se ven dostanete v pořádku, nechám vás být a když umřete, je to vaše věc.“

„Tisíceré díky,“ zavolal na něj Mo Ran.

Přes hlavní bránu paláce byla vztyčená magická bariéra, která vydávala slabý purpurový svit a zjevně tu byla proto, aby držela duše uvnitř. Čím víc se blížili k bráně, tím víc se Chu Wanning vzpouzel. Není přece možné brát vážně nějakou nedopečenou svatbu duchů...

Mo Ran se k němu však naklonil a zašeptal: „Nebojte se mistře, náš sňatek je docela určitě platný.“

„Jak platný?!“

„Poslechněte mě jednou, já vím, co dělám.“ Propletl jejich prsty a stiskl, i když jeho vlastní dlaň byla mokrá potem.

„A i kdyby štěstí nebylo na naší straně, já s mistrem zůstanu.“

Chu Wanning zamrkal a své fénixí oči otevřel do široka, zíral na něj s takovým údivem, jako by ho ještě nikdy neviděl.

Mo Ran se na něj vřele a zářivě usmál, ve tvářích měl hluboké dolíčky. „Dlužím toho mistrovi tolik. Tentokrát v tom nenechám mistra samotného.“

Chu Wanning mlčel a pak tiše zabručel: „Proč to všechno děláš?“

„Co vy, mistře? Proč vy to všechno děláte?“

Chu Wanning sklopil oči, tiše vzdychl a přestal odporovat. Stáli ruku v ruce před popráskávající purpurovou bariérou a za nimi se začaly shromažďovat davy duchů, aby mohly sledovat tu podívanou.

„Jdeme?“

„Jdeme!“

Nedalo se říci kdo první z nich zesílil stisk, pevně sevřel ruku, zda ta ledově studená dlaň mačkala tu horkou, ta upocená drtila tu suchou, nebo ta bílá držela tu zlatohnědou jako obilná zrna.

Stáli před zářící a hučící hradbou. Bariéra byla jako mohutná vodní stěna, jako obrovitý vodopád. Vzkročili do ní zároveň a spustil se příval oslepujících blesků, které dopadaly se silou, která mohla drtit hory i obracet toky řek a hrozila že tu dvojici, tak troufalou, aby vešla do brány života a smrti, od sebe odtrhne, rozerve na kusy a spálí na prach.

Zazářil plamenný blesk a jeho světlo bylo oslepující, jasné a bílé. Úder je zasáhl oba. Mo Ran se už rozhodl, že bude svého mistra ctít a milovat, že ho už bude navždy poslouchat a nikdy ho nepošpiní ani myšlenkou.

Ale v ten okamžik mezi životem a smrtí zprudka obrátil hlavu, protože toužil ještě jednou pohlédnout na Chu Wanningovu tvář.

Ohlédl se a zjistil, že ve světle deště jisker, který se vylévá z magické hradby, se Chu Wanning dívá na něj. Ty fénixí oči, které bývaly plné hněvu, přísné, rozhodné, plné bolesti, odhodlané, umíněné... v tuto chvíli v nich byl mír.

A – nebyl si jistý, jestli se mu to jen nezdá -.

A hluboká láska.

Mo Ran takový pohled u Chu Wanninga ještě nikdy neviděl; v hlavě mu hučelo, jako kdyby se naráz zhroutily zdi celého města. Hrud' mu zaplavila vřelá náklonnost, jako když se pramen prorazí cestu tvrdou temnou skálou. Neměl čas přemýšlet o tom, co je to za pocit; přemohlo ho to, jako kdyby se jeho srdce změnilo v rozpálený kotlík a začala se mu vařit krev.

Mezi zášlehy blesků a hřměním hromů bez přemýšlení vztáhl ruce a sevřel Chu Wanninga v pevném objetí.

Splašený tlukot srdce proti chvějící se duši. Hrud' proti hrudi.

Po pravdě řečeno, předtím, než sestoupil sem, do podsvětí, mu nikdy nepřišlo na mysl, že by mohl zemřít společně s Chu Wanningem. Celou dobu si myslel, že ten, koho miluje, je Shi Mei, takže kdyby snad měl spolu s někým zemřít, byl by to Shi Mei.

Teď před ním opravdu stála vyhlídka na smrt.

Bezděčně ho vtáhl do své náruče, jako by chtěl spojit své tělo s jeho tělem, ukrýt jeho duši ve své duši.

Chu Wanningu.

Jsem s tebou.

Já...

„Oho, kdo by to řekl, ti dva jsou skutečně milenci, předurčení jeden druhému během hvězd,“ ozval se pobavený hlas. „Že by tento král skutečně měl nesprávného ducha? Tento nesmrtelný pán už opravdu uzavřel manželství?“

Mo Ranovy oči se prudce rozevřely. Hromobití, které ještě před okamžikem hrozilo, že je roztrhá na kousky, ustalo. Proměnilo se v tisíc žlutých květů pampelišek, které se kolem nich snášely a třepotaly jako sněhové vločky.

Čtvrtý král démonů se smíchem vstal a přímo tam u brány paláce, zatleskal. „Už celé stovky let jsem se tak nepobavil.“

Mo Ran byl strnulý, jako ve snách se podíval na čtvrtého krále démonů a potom na muže ve své náruči, pak mu došlo, že je dost nevhodné objímat se takhle s mistrem a chvatně ho pustil. I Chu Wanning vypadal jako by se právě probudil, v tváři měl nerozluštitelný výraz a rychle se odvrátil. Po chvíli si uhladil šaty a zůstal mlčky stát.

Aby skryl rozpaky, otočil se Mo Ran ke čtvrtému králi a řekl: „Vznešený pane, vidíte? Já vám nelhal.“

„Opravdu jste nelhal.“

Čtvrtý král potřásl hlavou a ve tváři měl cosi jako úsměv. „Den plyne za dnem a už je to dlouho, co jsem naposledy zažil takovou podívanou. Dobrá, nechám vás jít, už jen kvůli tomu vašemu legračnímu spektaklu. Tento král má krásy dostatek a jednu vydanou duši nebude postrádat.“

Mo Rana ta slova potěšila a pomyslel si, že čtvrtý král je mnohem velkodušnější než pátý král, se kterým se utkal Chu Xun. Jistě, je to sice chlípny démon, ale přinejmenším drží slovo, a má i trochu vznešenosti.

Obrátil se k Chu Wannngovi, aby ho pobídl k odchodu.

Právě v tu chvíli se mraky na nebi roztrhly, na Mo Rana dopadlo měsíční světlo a tiše pod jeho nohama nakreslilo černý stín.

Čtvrtý král se nehnul brvou, stále se usmíval, pobavený tím vzácným rozptýlením, které se neočekávaně naskytlo. Pokynul krasavici po svém boku, aby ho nakrmila hrozny.

Kráska oloupala rudofialovou slupku a podala vlhkou průsvitnou dužinu ke rtům čtvrtého krále. Čtvrtý král se už chystal otevřít ústa, když si konečně všiml, že se něco děje a rozhněvaně trhnul hlavou.

„Stát!“

Zíral na stín na zemi a poté jeho pohled pomalu zamířil vzhůru až se zabodnul do Mo Ranova obličeje.

„Jen se podívejte! Co je to, na té zemi?!“

Mo Ran se zadíval dolů a zjistil, že pod nohama mu leží temný stín.

Z obličeje čtvrtého krále zmizel blahovolný výraz, úzké oči se mu zúžily ještě víc a zajiskřila v nich světélka, jako dravci, který se chystá vrhnout na kořist.

„Jak jste se vy, živý člověk, dostal do pekla?“

116. kapitola - Mistr se setkává s Rong Jiuem

Když Chu Wanning viděl, že v dlani čtvrtého krále démonů se sbírá světlo, okamžitě do Mo Rana šťouchnul a zasyčel: „Běž!“

Tentokrát mu to nemusel říkat dvakrát. Mo Ran chytil Chu Wanninga za loket a dlouhými skoky vzduchem prchali k bráně paláce.

Mo Ran si ještě stačil postěžovat: „Kouzla mistra Huaizuie nestojí za nic. Jak mi mohl nechat stín, když mě pak každý hned prokoukne!“

I když Chu Wanning slyšel, jak jeho žák laje jeho vlastnímu mistru, nevzbudilo to u něj téměř žádnou odezvu a jen se na Mo Rana zahleděl. Zdálo se, že se chystá něco říct, ale nakonec mlčel.

„Vy chcete utéct?“ křičel čtvrtý král. „To nepůjde tak snadno.“

Oba ovládali qinggong a když viděli že brána je na dosah, vyšplhali na zeď a seskočili dolů. Jenže ve stejnou chvíli ve dlani čtvrtého krále zazářil blesk. Mávl rukou, oblohou zahřměl hrom a do brány udeřil blesk. Hradby paláce, které byly vysoké jen několik desítek stop během okamžiku vyrostly až k nebi.

Křídla brány se prudce zabouchly a oni zůstali uvěznění uvnitř.

Mo Ran potichu zaklel, a táhl Chu Wanninga za sebou; obrátili se a pádili jiným směrem. Prozatím nemohou uniknout skrz bránu paláce. Teď je nejdůležitější, aby je čtvrtý král nepolapil. To se ukázalo jako správné rozhodnutí. Každý král démonů v něčem vynikal a měl nějaké slabiny. Čtvrtý král výborně ovládal zaklínadla, ale ze tisíce let bezuzdného požitkářství jeho tělesná zdatnost značně upadla a jen těžko se mohl vyrovnat ostatním. Nedokázal uběhnout ani jedinou míli, stačilo padesát kroků a už sotva funěl.

Čtvrtý král prolonošil tisíce let, kdy se držel pravidla lehnout si, kdykoli není třeba sedět a sednout si, kdykoli není třeba stát. Když lenivěl tak dlouho, jeho schopnosti v ovládnutí technik qinggongu vzaly za své.

Sledoval, jak se Chu Wanning a Mo Ran vzdalují víc a víc, a rostl v něm hněv. Protože při své honbě za kráskami a krasavci často vnikal na podsvětní území ostatních králů, jeho vztahy s nimi nebyly nijak dobré. Když se přihodilo něco podobného jako právě teď, váhal s tím, aby se kvůli jejich zajetí spojil s ostatními králi.

„Že běháte rychle? To vám stejně nepomůže! Tento král je možná pupkatý, ale moje pěst na vás nakonec dopadne!“ Čtvrtý král si dotčeně popleskal břicho. Otočil se a uviděl za sebou nehnutě stát osm mohutných nosičů, kteří se jindy ohýbali pod jeho vahou a hned byl ještě rozladěnější.

„Co tam tak postáváte? Nohy tohoto krále jsou příliš vzácné na to, aby se honily, ale jak to, že nikdo z vás nevyběhl?“

Říkalo se, že čtvrtý král v časech, kdy byl ještě štíhlý, býval velice pohledný, ale protože příliš holdoval rozkoším smrtelníků, když si vypěstoval hmotné tělo, dopřával mu přemíru jídla a pití. Jedl, když seděl, jedl, když chodil, jedl, když ležel. Dokonce i době, kdy bylo v podsvětí nejrůzněji, musel vydávat rozkazy, které málem nebyl čas ani zapsat, musel mít při sobě celé zástupy služebnictva, ale ne proto, aby mu podávali papír a roztírali tuš, ale aby mu krájeli ovoce a podávali sladkosti.

Tak se vykrmil v tloušťka kdysi půvabný muž. Navzdory tomu, že jeho tělo bylo dokonale zdravé a že bez ohledu na to, kolik toho spolykal, nikdy nepřibral tolik, aby byl tlustý přes snesitelnou míru, jeho vzhled se dost změnil. Potom čtvrtý král přikázal, aby z paláce byla odstraněna všechna zrcadla a nesnášel slova jako tlustý nebo otlý. Také se šuškal, že jedna

z jeho krásných milenek mu chtěla zazpívat píseň, jenže v prvních třech verších se stále dokola opakovala: „kulatý měsíček, kulatý měsíček, kulatý měsíček...“

Než jí stačil poslední „měsíček“ přejít přes rty, čtvrtý král ji nakopnul a začal ječet: „Tlustoch, tlustoch, tlustoch!“ Dva tlustochy jsem snesl, ale to nestačilo, a ty jsi musela přidat ještě třetího! Jen si nemysli, že tento král tu narážku nepochopil! Taková drzost!

Právě proto se ti zdatní a silní duchové nosiči neodvážili Chu Wanninga a Mo Rana pronásledovat. Všichni sklonili hlavy a nechali si od čtvrtého krále spílat. Nakonec jeden z nich, chytřejší než ostatní, promluvil: „Vznešený králi, vy jste přece tak hbitý, jak bychom my mohli chytit někoho, koho náš vznešený král nedohonil?“

Čtvrtý král vydechl, a nechal pronásledování pronásledováním. Otočil se na své služebníky a řekl: „Hm, pravda .. Dobře, že znáte své hranice. No, nechme toho. Poslechněte tedy příkaz tohoto krále: ať jsou uzavřeny a zapečetěny kouzly všechny dveře, branky a brány v paláci. Neproklouzne ani moucha.“

Zachrchlal, vyplivl hroznové jádérko a rozzlobeně zamumlal: „To bych rád věděl, kam se ti dva mohli ztratit.“

Mo Ran a Chu Wanning byli velmi rychlí a palác byl plný skrytých průchodů a křivolakých uliček, takže netrvalo dlouho, a setřásli strážce, které se za nimi hnaly. Ukryli se v tmavé chodbě. Chu Wanning byl duch a ať běhal, jak chtěl, nemohl se unavit. Avšak Mo Ran měl smrtelné tělo; opřel se o zeď a sípavě se nadechoval.

Chu Wanning vyhlédl ven a jen poznamenal: „Zapečetil celý palác.“

Mo Ran, který stále lapal po dechu, mávl rukou: „Mistře, to nevádí. Když se dostanete do lampiónu pro přivolávání duší, oba se okamžitě přeneseme do říše smrtelníků a on nás určitě nedokáže zastavit.“

Chu Wanning kývl, ale jeho čelo se chmuřilo obavami.

Mo Ran si toho nevšiml. Vzal lampión pro přivolávání duší a tiše odříkal zaklínadlo. Zlaté světlo několikrát zablikalo a zhaslo. Chu Wanningova zemská duše tu pořád stála vedle něj a ani se nepohnula.

„Co se to děje?“ Vyděsil se Mo Ran. „Proč to nefunguje?“

Chu Wanning se zachmuřil ještě víc a vzdychl: „Přesně jak jsem myslel. Přenášecí kouzlo tady neúčinkuje. Aby nás zaklínadlo mohlo vrátit do světa smrtelníků, budeme se napřed muset dostat ven z paláce.“

Když Mo Ran uslyšel ta slova, pevně sevřel rty, ale v očích mu planulo odhodlání. Pak zachraptěl: „Dostanu vás ven za každou cenu.“

Chu Wanning se na něj zadíval a odpověděl: „Musíme si pospíšet. Palác je obrovský a duchové tě nebudou moci snadno najít, ale není tu jídlo ani voda. Mně to nevádí, ale ty to dlouho nevydržíš.“

Mo Ran se usmál: „Hlad vydržím, vyrůstal jsem o hladu a jsem na něj zvyklý.“

Chvilí odpočívali a čekali až bude v okolí klid. Potom se opatrně vykradli z chodby. Na jejich postavy dopadlo vodnaté, studené světlo měsíce; jak vedle sebe kráčeli po čedičovém dláždění, jeden vrhal stín, druhý ne.

„Mistře,“ vyhrknul Mo Ran. „Tam u brány jsem vás urazil. Promiňte.“

Chu Wanning na okamžik vypadal rozpačitě, pak sklopil oči, zakryl je svými dlouhými řasami. „To nic.“

„S ohledem na okolnosti, byla má slova ... hrubá. Je mi to líto. Bylo nepatřičné, když jsem řekl, že jste už uzavřel sňatek. I to je mi líto.“

Chu Wanning se zastavil a ledovým hlasem pronesl: „Jak dlouho ještě budeš říkat, že je ti to líto? Umíš taky říct něco jiného?“

„Něco jiného?“ Mo Ranovi se sevřelo srdce. Usilovně přemýšlel, a pak se pokusil rozšířit své slovní obraty. „Tak asi... omlouvám se?“

Chu Wanning máchl rukávy a šel.

Chudák Mo Ran neměl sebemenší tušení, co špatného zase řekl. Báł se, že mistra rozzlobil, ale báł se také, že když bude mluvit dál, rozhněvá ho ještě víc. Podrbal se na hlavě a pak za ním poslušně vykročil.

„Mistře?“

„Hm?“

Z Mo Rana, který se vlekl za ním, proti jeho vůli vyletělo: „Měl jste někdy... nějakou karmickou zátěž?“

Chu Wanning zastavil a otočil se na něj. „Co tím myslíš?“

„Našel jsem tu v podsvětí ještě jednu zemskou duši, která patří vám, a to znamená, že máte o duši víc než ostatní lidé... A předtím jsem se v síni Shunfeng setkal s Chu Xunem a zeptal se ho na to. On tvrdil, že ta duše navíc vám nejspíš původně nepatřila.“

Mo Ran se zaváháním pokračoval: „Ale i s duší, která je u těla v říši smrtelníků, jsem viděl, že mistr má čtyři duše, tak jsem myslel... jestli si mistr v minulosti nevytvořil nějaké osudové pouto...“

Chu Wanning chvíli mlčel. Jak přemýšlel, oči se mu zaleskly, ale pak je zavřel a řekl: „Ne, to si nemyslím.“

Po chvíli se rozpačitě a trochu nejistě zeptal: „Já mám opravdu čtyři duše?“

„Hmm.“

Ani Chu Wanning nevěděl, co to má znamenat. Chvíli o tom uvažoval a pak zavzdychal: „Na to neumím odpovědět, ale protože to nepůsobí žádné obtíže, nechme to být.“

Procházeli odlehlými a opuštěnými cestami a zkoumali kouzlo, kterým čtvrtý král uzamkl všechny východy paláce.

„Každá magická bariéra má nějakou slabinu,“ řekl Chu Wanning, když přišli ke strážní věži.

Prsty přejížděl po drsné stěně, skrz kterou zářilo modré světlo. Zavřel oči a pokusil se zachytit energii proudící pod kameny. Neměl však žádnou duchovní sílu a pokus sledovat tok energie ho vyčerpával. Chu Wanning po chvíli odtáhl ruku a zavrtěl hlavou.

„Nemám celou duši a jsem příliš slabý. Teď nezjistím, jak by se tím dalo proniknout.“

„Mistr by mě to nemohl naučit, ať to zkusím já?“

„To nepůjde. Techniky vytváření magických hradeb jsou složité. Nic, co se dá naučit za den nebo dva.“

„Jaké jsou tedy typické slabiny magických bariér?“ zeptal se Mo Ran. „Proč nevyzkoušet jednu po druhé?“

„... Každá bariéra má vlastní slabinu, neexistuje jediný způsob jak jimi, který by se hodil na všechny. Pokud budeme postupně zkoušet všechno, opravdu nevím, jak dlouho to potrvá.“

„Jak to zjistíme, když to nezkusíme?“ usmíval se Mo Ran. „Třeba budu mít štěstí.“

Chu Wanning otevřel ústa a chystal se mu odpovědět, když koutkem oka postřehl mihnutí nějakého bílého stínu. Svraštil obočí a natáhl ruku, aby ze zvyku přivolal Tianwen, ale nic se nestalo. Obličej mu potemněl a ostře vykřikl: „Kdo je tam?“

Bílý stín se dal na útěk.

Mo Ran mu v tom zabránil. Vrhnuł se vpřed a sevřel ducha svými pažemi. Zakryl mu ústa a nos, aby nemohl křičet, pak mu zkroutil ruce za záda a stačil ho na kolena. Když se podíval na jeho obličej a zjistil, kdo to je, vybuchl vztekem.

„Rong Jiu...!“

Mladík klečící na zemi byl útlý a křehký jako vrbová snítka ve vánku, ale pohled měl tvrdý. Otočil hlavu a neřekl ani jediné slovo.

„Zase čmucháš?“ vrčel Mo Ran. „Vážně si myslíš, že tě nezabiju?“

Chu Wanning přistoupil blíž. Ještě nikdy se s Rong Jiuem neseťkal. Podíval se na něj a pak se Mo Rana zeptal: „Ty ho znáš?“

Mo Ran nevěděl, co říct. Vzpomínal na to, jak se dopustil krádeže a smilstva, za které ho Chu Wanning veřejně potrestal na Jevišti neřestí a ctností. Tehdy si myslel, že Chu Wanning je krutý a zlovolný, srdce měl naplněné nenávistí k němu. Když se na něj teď šklebily jeho staré hříšky, měl Mo Ran sto chutí zahrabat se někam hluboko pod zem.

Chu Wanning si ničeho nevšiml a bral tu osobu jako nějakého Mo Ranova známého. „Když už tě sledoval až sem, nemůžeme ho nechat v paláci. Když přijdeme na to, jak se dostat ven, vezmeme ho s sebou.“

Pečlivě si Rong Jiua prohlédl a řekl: „Je to dobrý člověk. Měl by se co nejdříve narodit v novém těle.“

Rong Jiua, který měl zprvu strach, to, co slyšel, napřed úplně ohromilo a pak se usmál. Jeho pohled změkkl a zadíval se na Mo Rana. „To musí být mistr, že?“

„Co mistr, kdo ti dovolil, abys mu říkal mistr?! Běsnil Mo Ran. „On je můj mistr!“

Rong Jiu vůči němu stále pociťoval trpkost, tak mu posměšně odpověděl, s úmyslem rozzuřit ho ještě víc: „Ó, už chápu, můj mistr.“

„Ty ...!“

Chu Wanningovi konečně došlo, že tu něco neklape. Zeptal se: „Mo Rane, vámi vám dvěma něco je?“

„Já...“

Rong Jiu s úsměvem řekl: „Dobrý mistře, nezlobte se na něj. Mezi námi nejsou žádné důvěrnosti, jen vzpomínky na dávné přátelství.“

To, co řekl, znělo dost dvojznačně a řekl to přehnaně něžným tónem. Chu Wanning neřekl nic, ale přimhouřil oči a pomalu stiskl rty. Na první pohled vypadal netečně jako obvykle, ale z jeho tváře čišely smutek a hořkost, které nedokázal nijak utajit. Rong Jiu vyrostl v nevěstinci a v lidských tvářích uměl číst jako v knize; jak by mohl Chu Wanning ve své nevinosti a prostomyslnosti před Rong Jiuem skrýt pocity, které se mu zračily v očích?

Rong Jiu tím byl poněkud zaskočen. Původně se domníval, že Mo Ran je přelétavý ptáček, který skončil tak, že se nakonec troufale, opravdově a nešťastně zamiloval do svého učitele. Ale teď, když vidí mistra osobně, nezdá se, že by šlo neopětovanou lásku.

... Tahle hora Sisheng. Tam to musí vypadat.

V i té hrozně situaci si Rong Jiu musel povzdechnout, byl znechucený a překvapený zároveň – ve světě kultivace sice nebyla partnerská kultivace mužů něco neslýchaného, nicméně byla považována za obaleně řečeno za nevhodnou. Kdyby se ukázalo, že Mo Ran, mladý pán z hory Sisheng se doopravdy dal dohromady se svým učitelem a rozneslo se to, vůdce sekty Xue Zhengyong by měl z ostudy kabát.

Rong Jiu zamrkal svými očima, okouzlujícíma jako broskvové květy a měřil si Chu Wanninga. Právě se chystal něco poznamenat, aby přilil oleje do ohně, ale on promluvil jako první.

„Jste mrtvý, tak jak můžete mluvit o nějakém starém přátelství.“

„Neptal se mě snad nesmrtelný pán?“ zachichotal se Rong Jiu. „Říkám jen pravdu.“

„Nikdo se vás neptal,“ odpověděl Chu Wanning. „Od počátku mé otázky patřily jemu.“

Nebylo třeba vysvětlovat kdo je to ten „on“. Jeho hlas zněl podrážděně a bylo naprosto jasné, že nechce, aby Rong Jiu jejich vztah rozváděl. Když Mo Ran slyšel, že Chu Wanning je

na jeho straně, rozbušilo se mu srdce a v hrudi ucítil teplo. Chtěl promluvit, ale než k němu stačil udělat jediný krok, Chu Wanning se od něj rozhněvaně odvrátil.

„Porad' si s tím sám.“

Ale Mo Ran neměl ani tušení, co dělat. Když Rong Jiua nechají jít, bude za nimi nejspíš slídit. Jenže když vezmou Rong Jiua s sebou bude to, jako by nesli sud střelného prachu; když Rong Jiu zase začne rýpat, Chu Wanning se nejspíš zalckne vztekem. Zatímco Mo Ran zoufale přemítal, Chu Wanning znovu zkoumal magickou bariéru vytvořenou čtvrtým králem. Mo Ran toho využil, popadl Rong Jiua za límec, zaťal zuby a tiše zasyčel: „Tak co chceš?“

„Jsem příliš rozrušený.“ Rong Jiu zamával hustými řasami a v očích mu zazářilo světélko. „Nemohu snášet, jak takoví darebáci jako vy ze všeho vyklouznou.“

Ale Mo Ran dobře věděl, co je Rong Jiu zač. Nedokáže udělat něco, co ublíží jiným a zároveň jemu, dokáže dělat jen věci, které ublíží ostatním a on na tom vydělá. Bez ohledu na to, jak se užíral záští, nejvíc ze všeho toužil mít se dobře. Neměl žádný důvod, aby riskoval smrt tím, že je bude sledovat.

Přejel Rong Jiua pohledem a oči se mu zastavily na jeho nohách. Jemné a krásně tvarované nohy obepínal jen jediný střevíc. Druhé chodidlo bylo bosé a špinavé, zjevně proto, že utíkal a měl dost naspěch.

Mo Ran přimhouřil oči. „Řekni mi pravdu.“

„Neřekl jsem vám to už? Opravdu nedokážu snášet ...“

„Jestli mě chceš zase vydírat, zavážu ti oči, zacpu pusy a hodím tě někam do studny. Jsi duch, takže hladem neumřeš, ale ani nikam neutečeš a když budeš mít štěstí, za pár dnů tě najde hlídka. Když nebudeš mít štěstí, můžeš v té studně zůstat i osm, deset let.“ Mo Ran se odmlčel a pak výhruzně dodal: „Rozhodni se sám.“

Jak čekal, Rong Jiuvu zbledla tvář. Řekl: „Rozmyslel jsem si to. Nechci tu zůstat. Vezměte mě pryč.“

„Cože, ty už nechceš dělat manžílka duchovi?“

Rong Jiu se kousl do rtu: „Já chci vést obyčejný život a chci začít znovu.“ Nadechl se a prohlásil: „Chci se reinkarnovat.“

„Dobře. Tak se zeptám na něco jiného. To ty jsi nás prozradil hlídce a řekl jim, kde nás najdou?“

„Teď mlčíš, ale já tě naučím zpívat.“ Mo Ranovi v dlani zazářilo červené světlo a tiše poručil: „Mluv.“

„Ano. To já jim to řekl, no co?“ Rong Jiu se držel zpřímá a oči mu žhnuly zlobou. „Kdybych jim neřekl, kde vás hledat, jak by mě nechali na pokoji?“

Mo Ran mu utrhnul límec a vztekle se ušklíbnul: „Umíš jen kopat do toho, kdo už leží na zemi. Já ti ukážu.“

„Já taky umím vyhrožovat.“ Rong Jiu si upravil šaty a zadíval se na Chu Wanninga, který stál opodál. „Nesmrtelný pane Mo, vám na tom člověku dost záleží, vidíte? Co řeknete na to, že mu do všech podrobností vylíčím, jak milý jste na mně byl?“

117. kapitola - Mistr mí řekne, ať už sakra vypadnu

Rong Jui tím samozřejmě myslel, že Chu Wanning by se mohl vztekat a žárlit tolik, až se přestane ovládat.

Jenže Mo Ran vůbec nevěděl, že Chu Wanning je do něj celou dobu zamilovaný a když uvažoval o tom, co tím Rong Jiu chce říct, došel k tomu, že mu hrozí tím, že Chu Wanningovi prozradí, co všechno v minulosti napáchal. Až mistr uslyší o všech nepravostech svého žáka, jak to jen bude snášet? Nepukne hněvem?

„To teda neuděláš!“ zavrčel.

Rong Jiu se koketně usmál, půvabně jako dívka, navzdory tomu, že byl nepochybně mužem. „Když vy mi slíbíte, že mě ochráníte a vezmete mně s sebou,“ řekl měkce, „já slibuji, že nic neřeknu a nebudu vám dělat žádné potíže.“

Protože Mo Ranovi nic jiného nezbývalo, potichu zaklel a vykročil. Rong Jiu za ním vesele vyrazil, protože dobře věděl, že se mu dostalo tichého souhlasu. Mo Ran sotva však udělal dva kroky, otočil se, zahrozil mu prstem a zašeptal: „Rong Jiu, jestli cekneš, roztrhám tvou duši na cucky ještě předtím, než do brány znovuzrození vůbec strčíš nos.“

Rong Jiu předstíral upejřavost a sladkým hlasem zacvrlikal: „Jak se budete chovat ke mně, budu se já chovat k vám. Když mě necháte na pokoji, nechám na pokoji vás. Nesmrtelný pane Mo, nejste to nakonec vy, kdo mě zná ze všech nejlépe? Vždyť jste býval mým stálým zákazníkem.“

Mo Ranovi se z toho přeslazeného hlasu, který v minulém životě měl tak rád, dělalo zle, ale mohl se jen dívat, jak Rong Jiu dohnal Chu Wanninga a kráčí vedle něj.

Vůbec to nechápal...

To byl tehdy úplně slepý?

Song Qitong, Rong Jiu... jak se mu povedlo zaplést se s takovými lidmi? Kdyby se mohl vrátit do svého minulého života, rád by se podíval Taxian Junovi do hlavy, aby věděl, jestli uvnitř měl nacpanou slámu nebo piliny. No vážně, jak se to mohlo stát?

Rong Jiu naštěstí předtím neutrousil nic, co by se dalo vykládat jednoznačně a Chu Wanning byl ve věcech lásky nepopsaný list. Když mu ostřílený veterán Rong Jiu podal přijatelné vysvětlení, provázené úsměvy a omluvami, Chu Wanningovo zamračené čelo se vyhladilo.

Říkal si, že to on má nečisté myšlenky, když ta slova o starém přátelství tak špatně pochopil. V duchu se styděl, ale tvářil se pořád stejně.

Rong Jiu se musel zavděčit, když už se na ně nalepil. Z nich tři se v paláci vyznal nejlépe, a tak prohlásil: „Touhle uličkou moc lidí nechodí, ale není úplně opuštěná. Pojdme raději někam jinam, ať jsme v klidu, dokud vy dva nezjistíte, jak se prolomit skrz bariéru.“

Jiné místo, které měl na mysli, bylo skladiště látek a šatstva pro duchy. Byla to výborná skrýš plná štůčků bílého plátna naskládaných do výšky. Trojice si vybrala zapadlý koutek a Chu Wanning přejížděl prsty po stěnách, jako lékař, který se snaží nahmatat pulz nemocného. Dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby odhalil, jaké proudy energie udržují magickou bariéru v celém paláci.

Ale uplynula dlouhá doba a on stále nikam nepokročil a duše mu kvůli jeho snažení slábla. Mo Ran položil svou ruku na tu Chu Wanningovu, odtáhl ji jemně od zdi a řekl: „Odpočňte si trochu.“

Chu Wanning zíral na svou ruku v bezmocném hněvu: „Proč jsem musel přijít právě o svou duchovní sílu?“

„A co kdybych vám dal trochu té své?“

„Nemohl bych jí použít.“ Chu Wanning se ohlédl po Rong Jiuovi a tiše dodal: „Ty jsi živý člověk a já duch, úrovně jinové a jangové energie by byly v neharmonickém poměru.“

Chu Wanning se po krátké přestávce vrátil k práci. Kdyby měl své tři duše a svou duchovní sílu, stačilo by mu jen vyslat do bariéry krátký energetický impuls a slabinu kouzel čtvrtého krále by snadno odhalil. Jenže právě teď nemá téměř žádnou duchovní energii, a bylo opravdu velice těžké se pokoušet s tím slabým zbytečkem, který mu zůstal, prozkoumávat magickou bariéru. Bylo to jako vylovit plovoucí lísteček z širého moře.

Uplynuly dvě hodiny a Rong Jiu začínal být neklidný.

Přišel k nim blíž a uhodil na Mo Rana: „Dostaneme se ven, nebo ne?“

„Jen se neboj a sedni si,“ řekl Mo Ran.

„No tak, už je mi z toho čekání nanic, prostě mi řekněte, jestli se dostaneme ven.“

„Strach tě ven nedostane. Čekej.“

Rong Jiu začal lamentovat: „Nemá být váš mistr ohromně mocný? Už je to dlouho, proč se pořád nic neděje?“

„Má jen jednu ze tří duší a téhle chybí duchovní síla. Nemůžeš už být zticha?“

Rong Jiu vypadal uraženě. Posadil se zpátky na štůček plátna a oči se mu leskly.

Když uplynuly další dvě hodiny, Rong Jiu vstal a šel k Chu Wanningovi. „Nesmrtelný pane, nešlo by to nějak jinak?“

Chu Wanning s rukou položenou na stěně odpověděl, aniž otevřel oči: „Ne.“

„Je nějaký způsob, jak vám vrátit alespoň část duchovní síly?“

Chu Wanning chvilku přemýšlel a pak se zeptal: „Vy máte duchovní energii?“

„Ne ...“ Rong Jiu se zarazil. „Proč se nesmrtelný pán ptá?“

„Kdybyste nějakou měl, mohl byste mi jí předat.“

„To je tak jednoduché?“ divil se Rong Jiu. „Tak si rychle vezměte nesmrtelného pana Mo...“

„Chu Wanning ho přerušil: „On je mi k ničemu.“

Rong Jiu samo sebou nevěděl, že Mo Ran není duch. Úsměv na rtech mu zamrzl, hned jak uslyšel, že Mo Rana nelze použít. „Jak to?“

„Nevhodný poměr živlů, to je všechno,“ vložil se do hovoru Mo Ran, který věděl, že Chu Wanning je špatný lhář a nechtěl, aby o něm Rong Jiu věděl, že není duch. „Můžeš prosím jít hlídat, jestli sem někdo nejde?“

Rong Jiu po něm vrhnul ošklivý pohled, jenže všichni tři teď byli na jedné lodi, a tak mu nezbylo než se s nevolí vydat ke vchodu skladiště, opřít se o dveře, čistit si nehty a vyhlížet ven svýma překrásnýma očima.

Mo Ran se po něm nenápadně podíval a pak si přisedl k Chu Wanningovi. Chvilí se zdráhal, ale nakonec se rozhodl, že před Chu Wanningem nechce nic tajit a řekl: „Mistře, já... já bych se chtěl omluvit za chyby, které jsem udělal.“

„Jaké chyby?“

„Ehm, vzpomínáte si, jak jste mě na Jevišti neřestí a ctností potrestal za...“ Mo Ran se odmlčel, protože se styděl vyslovit slovo smilstvo. Pocit studu je nevyzpytatelný, jednou dává hroší kůži a dojem, že si není potřeba s ničím lámat hlavu, jindy je nesnesitelně trapné úplně všechno.

Mo Ran sklonil hlavu a tiše zapípal: „... za porušení zákazů číslo čtyři, číslo devět a číslo čtrnáct.“

Číslo čtyři, nedopouštět se krádeží.

Číslo devět, nesmilnit.

Číslo čtrnáct, nepodvádět.

Chu Wanning si na to samozřejmě pamatoval velmi dobře. Otevřel oči, ale na Mo Rana se nepodíval. „Hm,“ zamručel.

Když Mo Ran viděl to chladné sebeovládání, styděl se ještě víc, sklopil oči a zašeptal: „Je mi to líto, mistře.“

Chu Wanning už mohl tušit, co se chystá povědět. I když byl dotčený, dokázal ve složitých situacích zachovat rozvahu, navíc neměl zájem hrabat se v Mo Ranově staré špíně. Proto studeným hlasem odpověděl: „Nebyl jsi snad za to už potrestán? Potom jsi se dalších deliktů nedopustil, tak proč to teď vytahuješ?“

„Protože ten Rong Jiu tam... on...“

Mo Ran to nedokázal vyslovit a Chu Wanning jen dlouho mlčel.

Pak Mo Ran uslyšel Chu Wanningův jízlivý smích: „Takže to je on?“

„Ano.“

Neodvažoval se na Chu Wanninga ani podívat. Na hoře Sisheng žákům nikdy nebránili v jejich touhách a bylo naprosto běžné že mladí lidé pěstovali partnerskou kultivaci nebo měli své milé venku. Jenže Chu Wanning byl jiný. Chu Wanningova kultivace spočívala v čistotě srdce i mysli a na tělesnost nahlížel s pohrdáním.

Ani nemluvě o tom, že Mo Ran namísto toho, aby si našel někoho slušného, raději prolézal nevěstince.

Xue Zhengyong si s tím nedělal starosti a svého synovce dál rozmazloval. Mo Ran už dospíval a nezvolil si kultivační cestu čistoty. Navíc nebylo zdravé takové potřeby potlačovat, tak nad tím přivřel oči a nechal to být. Ale Chu Wanning to nemohl tolerovat.

Je znechucený. Mo Ran to už u něj viděl, tehdy když nad ním vykonali trest na Jevišti neřestí a ctností. V Chu Wanningových očích tehdy jasně viděl znechucení, pohrdání a štítivost.

Už roky takové věci neprováděl, ale teď Chu Wanning v podsvětí narazil na Rong Jiua, jak by nad tím mohl jenom mávnout rukou? Mo Ran poznal pravdivost slov, že co kdo zaseje, to taky sklídí.

Nebál se toho, že mu Chu Wanning bude nadávat, nebo ho uhodí – po pravdě by byl raději, kdyby na něj vzal Tianwen a zase ho spráskal – jen aby všechno dobře dopadlo, jen aby se zemská duše, kvůli které už toho tolik udělal, neznechutila nad jeho dávným prohřeškem. Kdyby měl Chu Wanning v hněvu odejít, Mo Ran by se snad zabil.

Čím víc o tom uvažoval, tím větší úzkost cítil. Bude lepší, když půjde s pravdou ven a Chu Wanningovi se omluví, než aby tu Rong Jiu pořád chodil jako sud střelného prachu s nohami.

Když se rozhodl, naschvál se postavil ve směru ke dveřím, aby Chu Wanninga, až uslyší, co mu chce říct a bude se snažit odejít, mohl chytit, a když bude muset, třeba svázat, ať si zuří, jen když mu nezmizí a nenechá ho samotného. Chu Wanning si pak může vyvádět, jak chce, ale až bude po všem.

Mo Ran si představoval, jak mu odřízl všechny únikové cesty, když se Chu Wanningovy šaty zavlnily a šeru se zalesklo červené hedvábí a zlaté vyšívání.

Mo Ranovi se sevřelo srdce a tiše řekl: „Mistře...“

„Je to dávno pryč a svůj trest jsi už dostal, tak co mi tu vykládáš?“ ozval se Chu Wanning. Upřel na něj oči a tvářil se netečně, ale rty se mu otevřely v hořkém úsměvu. „Co je mi do toho?“

Poslední, co od něj Mo Ran čekal bylo, že řekne: co je mi do toho?

Mo Ran byl ohromený.

Vůbec si nevšiml trpké žárlivosti, která se za Chu Wanningovými slovy ukrývala, cítil jen strach. Myslel si, že mistr už ztratil všechnu naději, že se s ním nechce dál trápit, že už se o něj nezajímá. Zoufale vyhrkl: „Mistře, všechno, co se stalo byla moje vina, nezlobte se prosím...“

„Proč se mám zlobit, kvůli čemu se mám zlobit?“

Navzdory svým slovům, čím víc na to myslel, tím byl rozčilenější. Nakonec Chu Wanning zakřičel: „Já dobře věděl, že mezi vámi to nebude tak nevinné. Staré přátelství, co? Chcete ze mě dělat osla?!... Vypadni.“

„Ven!“ Uvědomoval si hořkost ve svém hlase i to, že je to už minulost, přesto se Chu Wanning neubrání tomu, aby tiše nedodal „Taková nestoudnost.“

Mo Ran místo aby odešel, seděl bez hnutí vedle něj a upřeně se na něj díval svými jasnými černými očima. Pak řekl: „Já nikam nepůjdu.“

Chu Wanning se rozzuřil: „Zmiz! Nechci tě teď ani vidět!“

„Nikam nejdu,“ zamumlal Mo Ran, seděl a odmítal se pohnout, byl jako balvan.

Je sice opovrženíhodný, ale jak tam sedí, civí na Chu Wanninga a rudnou mu oči, je politováníhodný a zoufale tvrdohlavý zároveň.

„Mám strach, že když teď odejdu, tak utečete... Mistře, nenechávejte mě tady.“

Chu Wanning neměl ani tušení, co se děje v Mo Ranově hlavě.

Třebaže byl znechucený pokaždé, když takové věci přišly na přetřes, nebylo to pro něj nic nového a chápal, že je to ve světě kultivace obvyklá praxe: ať šlo o muže nebo o ženy, jakmile dospěli – pokud jejich kultivace nezahrnovala zachovávání čistoty – téměř každý z nich do jisté míry propadl smyslnosti. Nebylo to nic nad čím by se mělo zdvihat obočí. Mo Ran nebyl Xue Meng. Xue Meng vyrůstal v pohodlí a bezpečí, měl pečující rodiče a přísnou výchovu, takže na rozdíl od jiných mladých pánů měl dobré způsoby. Ale Mo Ran?

Byl svévolný a dělal si, co se mu právě zachtělo.

Vyrůstal v nevěstinci.

Neměl otce a jeho matka byla zpěvačka.

Byl jako zdivočelé štěně, o které se nikdo nestaral, celé dny se jen tak potloukal, až do doby, kdy mu bylo patnáct let a jeho strýc ho s ulepenou špinavou srstí vytáhl z bláta.

Jen naprostý hlupák by si myslel, že bude bělostně průzračný jako kus drahocenného nefritu. Chu Wanning nebyl hlupák.

Něco jiného bylo se o tom všem dovědět, a něco jiného bylo vidět půvabného Rong Jiua na vlastní oči, s vědomím, že spolu spávali.

Když nemohl Mo Rana odehnat, otočil se zpátky ke zdi, zavřel oči a začal znovu prozkoumávat bariéru.

Jenže ani během práce nemohl přestat myslet na Rong Jiuvu krásnou drobnou tvář, na jeho světlou jemnou pleť. Ani na roztomilé růžové rtíky, které uměly tak dobře mluvit ... zatraceně, Mo Ran je určitě líbal. Na útlé boky, štíhlé tělo... a proti své vůli musel představit i to, jak Mo Ran leží s tím zženštilcem v posteli. Odporné!

Když dojde na některé věci, je úplně jiné o nich jen slyšet a jiné je vidět. Nemohl přestat myslet na to, co viděl a čím víc na to myslel, tím méně to dokázal snášet. Chu Wanning prudce otevřel oči v kterých mu hořely plameny hněvu. Vstal a hrubě do Mo Rana strčil.

„Sakra vypadni už.“

„Mistře...“

„Ven!“

Mo Ranovi nezbylo nic jiného, než svésit hlavu a vyloudat se ze skladiště.

Rong Jiu byl trochu překvapený, že ho tam vidí.

„Ó, nesmrtelný pane Mo, vy jste se pohádal se svým mistrem?“

Mo Ran nestál o to, aby to věděl; jen se na něj podíval a už ho rozbolela hlava. V minulém životě ho měl rád, protože mu připomínal Shi Meie, a když se s ním vyspal po svém znovuzrození, bylo to z pomsty. Tak jako tak, věci, které udělal v minulosti byly jako písmena vyřezaná do dřevěného stoupu – nebylo možné je smazat.

„Teď budu hlídat já, někam si sedni.“

Dveře byly tím nejméně bezpečným místem skladiště, Rong Jiu si neměl proč stěžovat.

Ale sotva kousek poodešel, neodolal nutkání se po Mo Ranovi ohlédnout. Najednou byl zvědavý na to, jak Mo Ran zemřel. Jak to, že se za těch pár let, kdy ho neviděl, tolik změnil? Stalo se mu něco opravdu hrozného?

Krásné řasy zamrkaly, jak si prohlížel Mo Rana vzadu. Měl pocit, že je na něm něco divného. Zadíval se na něj znovu, tentokrát si ho prohlížel důkladněji, až pohledem zavadil o bledý stín pod Mo Ranovými nohama.

Rong Jiu se překvapeně zarazil.

118. kapitola - I mistr se někdy nechá napálit

Mo Ran má stín.

On není... mrtvý?

Rong Jiuvou hlavou vířily střípky obrazů. Z toho otřesu jí nejprve projela vlna chladu, poté se mu do hlavy nahrnula horká krev, jako kdyby byl pořád naživu. Jeho myšlenky se proměnily v neuspořádanou změť.

Rong Jiu zůstal chvíli strnule stát na místě. Jak kdo reaguje na mimořádné události, záleží na poměrech, ve kterých žije – někteří lidé jsou bázlivi kvůli svým předchozím špatným zkušenostem a jakmile se setkají s něčím nečekaným, strachem zkamení. Potom jsou takoví jako miláček nebes Xue Meng, natolik klidní a uvážliví, že je nemůže vyvést z míry vůbec nic.

Někdo jako Rong Jiu, který celý život prožil v bahně a musel snášet všechna myslitelná protivenství, mohl mít při tom nečekaném obratu jen jedinou myšlenku – znamená to pro něj nebezpečí, a pokud ne, představuje to pro něj nějakou výhodu?

Rychle pochopil, že Mo Ran je živý člověk, který se vetřel do podsvětí a že z toho, co zjistil, může mnoho vytěžit.

Stačí jen Mo Rana odhalit a prokáže tím podsvětí velkou službu. To mu dozajista vynese pěkné postavení a pak se bude moct konečně jednou naparovat. Co na tom, že prodával svoje tělo, když byl na živu? Kdyby dokázal tu příležitost využít, ve světě mrtvých by mohl něčeho pořádného dosáhnout, jak se to už od mužů čeká.

Jako by mu to spadlo do klína přímo z nebe.

Proč se starat o nějaké převtělení a nové zrození? Tady se mu nabízí pohodlný život, úžasný obrat, který mu umožní smýt všechna dřívější ponížení a začít znovu. Oči zarámované broskvovou červení se přimhouřily a zaleskly. Rong Jiu se už viděl jako významný hodnostář ověšený šlechtickými tituly, co sedí za hedvábnými záclonkami v nosítkách z bambusu jako ostatní podsvětí úředníci, a důstojně se nechává odnášet skrze zástupy duchů ...

Čím víc o tom Rong Jiu přemýšlel, tím měl větší radost, ale byla tu jedna potíž – je slabý a křehký a rozhodně Mo Ranovi jen tak neproklouzne před nosem, aby ho mohl zradit. Musí vymyslet něco, čím Mo Rana zaměstná...

Jak si namáhal hlavu, ulpěl očima na Chu Wanningovi oblečenému v rudých šatech.

„Nesmrtelný pane Chu,“ oslovil ho Rong Jiu a posadil se vedle něj s bradou opřenou o dlaň.

Chu Wanning pokračoval ve zkoumání bariéry a nedal nijak najevo, že si ho všiml. Byl tak chladný, až to vypadalo, že řasy na jeho zavřených víčkách jsou pokryté jinovatkou.

„Pořád nic?“ zkusil to Rong Jiu.

Uplynula notná doba, Chu Wanning stále neodpovídal, ale ani ho neodehnal. Rong Jiu seděl a klábosil o všem možném, jako by mluvil sám k sobě. Pak měkce a tiše pronesl: „Nesmrtelný pane Chu, musím se přiznat, že jsem vám předtím neřekl úplnou pravdu. Víte, já ... já jsem se bál, že když to budete vědět, začnete mnou pohrdat, přestanete mně litovat a nevezmete mně s sebou.“

Chu Wanningovo obočí se nakrčilo, a třebaže neřekl ani slovo, jako by z něj sálal oheň, který však ovládal a bránil plamenům vyšlehnout.

Ale jak by ten oheň mohl uniknout Rong Jiuovu zraku?

Rong Jiu promluvil svým měkkým jemným hlasem: „Přemýšlel jsem o tom teď, když jsem byl venku a cítím se opravdu hrozně za to, že jsem nesmrtelnému pánu lhal, proto jsem vám chtěl říct, že je mi to líto...“

Náhoda tomu chtěla, že na úvod použil úplně stejná slova jako Mo Ran; oba chtěli mluvit o tom, že je jim to líto.

Chu Wanning zprvu nebyl nijak podrážděný, ale když ta slova vyšla z Rong Jiuových úst, konečně pomalu otevřel oči. Aniž se na Rong Jiua podíval, ledovým tónem pronesl: „Ve kterém nevěstinci jste za života pracoval?“

Rong Jiua to zaskočilo: „Nesmrtelný pán... o tom ví?“

Bezděčně se ohlédl po Mo Ranovi a začal pochybovat; místo aby se snažil se všechno před Chu Wanningem utajit, raději všechno přiznal... dokáže ty plameny rozdmýchat v požár?

„Nesmrtelný pan Mo a já...“

Chu Wanning ho přerušil: „Ptal jsem se vás, ve kterém nevěstinci jste za života pracoval.“

Rong Jiu se hryznul do rtu: „V Pavilónu u broskvičky nesmrtelnosti ve městě Zizhu.“

„Hm. Pavilón u broskvičky nesmrtelnosti,“ zopakoval Chu Wanning, kysele zkřivil rty a pak se odmlčel. Tvářil se zlobně.

Rong Jiu na něj vrhnul několik kradmých pohledů, sevřel rty a nesměle se zeptal: „Nesmrtelný pane Chu, nebudete se mně kvůli tomu štítit, vidíte?“

„Měl jsem tvrdý život a slabé tělo a do nevěstince mě prodali v mladém věku. Kdybych si mohl vybrat, samozřejmě že bych byl raději také hrdina, který bojuje s démony jako nesmrtelný pán,“ vzdechl lítostivě Rong Jiu. „Bylo by nádherné, kdyby se v dalším životě ze mě stal někdo tak výjimečný jako vy, nesmrtelný pane.“

„Převtělením se přirozenost duše nezmění,“ řekl netečně Chu Wanning. „Odpusťte, ale vy a já kráčíme rozdílnými cestami.“

Rong Jiu byl sice vykázan do patřičných mezí, ale ani na okamžik se nepřestal usmívat: „Já vím, že se nemohu s nesmrtelným pánem srovnávat, to bylo jen takové přání. Lidé jako já musí mít nějakou naději, nějaký sen, jinak se v bordelu nedá vydržet ani rok a musíte myslet jen na to, jak se sebou skoncovat.“

Když Chu Wanning neodpovídal, Rong Jiu se koutkem oka podíval po Mo Ranovi, aby se ujistil, že nemůže jejich hovor poslouchat a pak znovu tiše vzdechl: „Konec konců, zákazníci v nevěstinci byli většinou krutí a necitelní, sotva nás vnímali jako lidské bytosti. Když za někým přišel laskavý zákazník jako nesmrtelný pan Mo, budilo to závist.“

Chu Wanning stále mlčel, ale na hřbetu ruky, kterou se opíral o zeď, mu vystoupily žíly. Kdyby měl svou moc, ve zdi už by nejspíš bylo pět děr.

Chvilí se pokusil ovládnout, ale nepodařilo se mu to. Tiše a chmurně pronesl: „Co je na tom k závidění?“

V Rong Jiuově jemné, půvabné tváři se objevil náznak náklonnosti, ani málo, ani moc, byla to přesně ta správná dávka: „Protože nesmrtelný pan Mo je dobrý člověk. I když nakonec pochybil a okradl mně o peníze, bylo to asi proto, že jsem mu někdy v minulosti neposkytl ty správné služby. Býval to tak slušný a okouzující člověk.“

Chu Wanningova tvář zůstávala chladná a netečná, jak ho beze slova poslouchal.

„Každý, kdo mu poskytl podobné služby jako já, říkal, jak je dobrý a laskavý a mnoho z nás pokaždé doufalo že se zase vrátí.“

„... Chodil často?“

Rong Jiu se falešně zasmál: „Jak často je často? Nejsem si jistý, jak bych měl nesmrtelnému pánu odpovědět.“

„Řekněte mi, jak často chodil, ke komu a kdy proběhla jeho poslední návštěva.“

Jeho tenké rty připomínaly pár ostří, která se při každé otázce zlověstně zaleskly, jako by žíznily po Mo Ranově krvi.

Rong Jiu předstíral, že si nevšiml mrazivého světla v Chu Wanningových očích, které chvílemi vyhasínalo a chvílemi ostře zazářilo, podle toho, jak odpovídal.

„Já jsem opravdu nesledoval, kolikrát přišel, ale setkával jsem se s ním nejméně desetkrát do měsíce, snad to bylo častěji. Za kým chodil ... to bylo různé. Ach, nesmrtelný pane Chu, je to minulost, nevyčítejte mu to už ...“

„Ptal jsem se na to, kdy proběhla jeho poslední návštěva.“ Chu Wanningova tvář byla jako vytesaná z ledu. „Odpovězte.“

Popravdě, Mo Ran ode dne svého znovuzrození za Rong Jiuem nepřišel a do žádného nevěstince už ani nevkročil.

Když Rong Jiu viděl, jak se Chu Wanning tváří, věděl, že nemůže říct pravdu. Předstíral rozpaky a snažil se rozdmýchat ty plameny ještě o něco víc.

„Já... já si nejsem jistý, ale pamatuji si, že jsem nesmrtelného pana Mo v nevěstinci tu a tam vídal, až dokud jsem nezemřel... tak si v té době?“

Sotva domluvil, Chu Wanning se prudce vstal, odrhl ruku od stěny; štíhlé prsty zakryl široký rukáv. V šeru se mu zatřpytily oči a celý se slabě zachvěl.

Rong Jiu se z toho v duchu radoval a myslel si, že prostomyslný nesmrtelný se nechá snadno oklamat. Byl prostitut, věci lásky znal jako své boty a byl mistrem v chápání pocitů druhých lidí. Trápit někoho tak ctnostného a spravedlivého, jako Chu Wanninga, mu dělalo ohromně dobře. Chytil ho na háček a zasekl.

Rong Jiu se zatvářil vyděšeně, jak už si to ostatně nějakou dobu chystal a vyhrknul: „Nesmrtelný pane Chu, řekl jsem snad něco zlého? Všechno to jsou nyní jen chyby minulého života, prosím nedávejte to už nesmrtelnému panu Mo za vinu ... on ... on není špatný člověk.“

„Vy mně nemáte co vykládat, jestli je to špatný člověk nebo ne!“ odsekl Chu Wanning, který se rozhněval tak, až se celý třásl. „Co je vám do toho, jak vedu svého žáka?!“

„Nesmrtelný pane Chu...“

Chu Wanning ho ignoroval. Z jeho pohledu mrazilo a zároveň se zdálo, že mu z očí hněvem srší rudé jiskry. Odstrčil Rong Jiua, který se mu postavil do cesty, vyšel ze dveří skladiště, popadl Mo Rana zezadu za límec a se škubnutím ho postavil na nohy.

Mo Ran se zděšeně ohlédl: „Mistře?“

Chu Wanning ucukl rukou, jako by límec jeho šatů byl odporně špinavý. Zíral na Mo Rana jako lovící pardál, tiše vrčel a už se zdálo, že se na něj už vrhne, a zároveň byl příliš rozrušený než, aby ještě dokázal mluvit.

Je vůbec potřeba ještě něco říkat?

Když Mo Ran nepochopil, čeho se dopustil i po tom, co byl potrestán na Jevišti neřestí a ctností, omluvil se, a před ním se celou dobu choval jako slušný člověk...

Přesto stejně pořád lezl do doupěte ustřižených rukávů v tom Broskvovém pavilónu a vyváděl tam s prostitutky?!

Mo Ran neměl o těch pomluvách ani tušení; viděl jen temnotu v Chu Wanningových očích, jeho obličej, ve kterém se mísil hněv, zhnusení a – nebyl jistý, že si to jen nepředstavuje – potlačovaný smutek.

„Mo Weiyu, co z tvých slov byla pravda a co lež?“ Chu Wanningův hlas zněl drsně a řasy se mu chvěly. Potom zašeptal: „Tvůj charakter skutečně vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit...!“

Ta slova byla jako balvan, který se zřítíl do vody a vytvořil obrovskou vlnu.

Mo Ran se divoce roztřásl. Ustoupil dva kroky dozadu, zavrtěl hlavou a zoufale se na něj zadíval.

To není možné...

To není možné...

To jsou slova, která mu Chu Wanning řekl v minulém životě, když v něj ztratil všechnu naději.

Proč to říká teď? Nebylo snad všechno v pořádku?

Mo Rana zachvátil strach, nechápal, co se děje. Chystal se promluvit, ale Chu Wanning ho uťal. Oči, ve kterých divoce planul hněv, mu zčervenaly.

Zachraptěl: „Jak dlouho mi ještě chceš lhát?“

Mo Ranova mysl se ocitla v úplném zmatku.

Kdy mu lhal? Co Chu Wanning zjistil?

Měl mnoho temných, nevyslovitelných tajemství. Upřel na Chu Wanninga vystrašený pohled. Neměl ani stín podezření, že to může být kvůli něčemu, co udělal Rong Jiu. Chu Wanning kráčel blíž, Mo WeiYu ustupoval. Couval, až narazil zády do zdi.

Chu Wanning se zastavil. Mlčky zíral Mo Ranovi do tváře. Mo Ran slyšel v jeho hlase zvláštní tíseň, jako by polykal vzlyknutí.

„Proč vůbec chceš, abych se vrátil? Abys mi mohl dál lhát, rozčilovat mě, vodit mně za nos?... Myslel jsem si, že jsi se změnil, Mo Rane – já myslel, že jsi hoden učení, že jsi se polepšil! Myslel jsem, že tě mohu vychovat, aby z tebe byl lepší člověk...“

Pomaloučku zavřel oči a pak tiše řekl: „Jsi nenapravitelný.“

„Mistře...“

„Táhni.“

„Nerozumíš, co znamená, abys táhnul?“ Chu Wanning prudce otevřel oči, jeho pohled byl mrazivý. „Mo WeiYu, zklamal jsi mě. Myslel jsi, že dokážu předstírat, že nic nevím a vrátím se s tebou do světa živých.“

Mo Ranovi se sevřelo srdce. Nedbal na Chu Wannigův hněv, chytil ho za zápěstí ve vlajícím rukávu a zavrtěl hlavou, doprošoval se ho s usazenými, zarudlými očima. „Mistře, prosím, nezlobte se, řekněte mi, co se stalo, ano? Ať už jsem zase udělal špatně cokoli, já se změním, ano? Jen mě neodhánějte...“

Změním se... to už si přece sám řekl a změnil se? Kdyby tu nenarazili na Rong Jiua, dozvěděl by se Chu Wanning o těch trapných věcech?!

Říká se, že úzkost zamlžuje úsudek; Chu Wanning byl obvykle klidný a rozvážený, ale měl vznětlivou povahu a ve věcech lásky podléhal dojmům a návalům citů. Vztah mezi Rong Jiuem a Mo Ranem byl skutečně nesmírně nevhodný a Rong Jiu sehrál tak přesvědčivé divadýlko, že Chu Wanning úplně všemu uvěřil.

Protože se nemohl uvolnit z Mo Ranova sevření, zvedl Chu Wanning druhou ruku a v záchvatu vzteku chtěl přivolat Tianwen, ale nic se neobjevilo.

Byl tak rozrušený, že se zapotácel; kdyby nebyl mrtvý, nejspíš by začal dávat krev.

Objevilo se šarlatové světlo, Mo Ran přivolał Jiangui. Vtiskl Jiangui Chu Wanningovi do dlaně a poklekl před svým mistrem, celou dobu ho držel za zápěstí v hrůze, že by mohl odejít.

„Mistře, já vím...“ řekl Mo Ran, „... v minulosti jsem udělal spoustu věcí, které vás rozhněvaly a rozrušily... ale od doby, co jsem přišel do podsvětí, jsem vám říkal jen pravdu.“

Zvedl hlavu, oči měl zalité slzami a zadíval se na něj. „Všechno to byla pravda, já jsem vám nelhal...“

Chu Wanning svíral Jiangui, srdce mu hořelo hněvem a zároveň ho bolelo. Mo Ranova ruka, která držela jeho vlastní ruku se neovladatelně, zoufale třásla, ale nechtěla ho pustit. Jeho bolest byla téměř hmatatelná, až se zdálo, že pronikne až do Chu Wanningovy duše; jak ji mohl necítit?

Mo Ran pokračoval: „Mistr je rozrušený, když mi mistr nechce odpustit, tak ať mě bije, křičí na mě, ať dělá cokoli. Ale jestli mě už opravdu nechcete nikdy vidět... jestli si myslíte, ... jestli si myslíte, že... že můj charakter vykazuje nedostatky, které se nedají nijak zmírnit...“

Hlas se mu zlomil.

Mo Ran, který stále klečel před Chu Wanningem, sklonil hlavu.

„Jestli o mně mistr... už opravdu nestojí...“

Nechtěl, aby Chu Wanning viděl jeho pláč, ale nemohl zabránit tomu, aby se mu třásla ramena a slzy tiše skrápěly zem.

„Potom... potom odejdu z hory Sisheng a nikdy... nikdy už nepřijdu mistru na oči, ale prosím... prosím..., já vás prosím...“

Jeho čelo se dotklo hliněné podlahy, na které klečel, ale jeho ruka stále pevně svírala Chu Wanningovo zápěstí, tak pevně, tak zarputile, jako by měl raději zemřít než ho pustit.

„Prosím, neodcházejte.“

„Mistře.“

Chu Wanning zavřel oči.

„Slíbil jste, že se se mnou vrátíte, prosím, neodcházejte...“

V hrudi měl bolest; byl jen zlomkem duše, tak jak mohl mít pocit, že má srdce probodané dýkami, že ho spalují plameny?

Chu Wanning prudce rozevřel oči; zuřil. „Já ti něco slíbil? A co potom to, co jsi ty slíbil mně? Tehdy na Jevišti ctnosti a neřestí jsi tvrdil, že chápeš svá provinění a pak, když jsi klečel v Síni nebeské čistoty, říkal jsi, že už to nikdy neuděláš – tak proč jsi nedodržel slovo! Mo Weiyu, to sis opravdu myslel, že se to nedozvím, že tě znovu nepotrestám?!“

Mo Ran byl vyděšený a zmatený, jako by z ničeho nic tápal v husté mlze. Zvedl hlavu a vzhlédl usazenými očima. „Cože?“

Sotva to slovo vyřkl a zasvištěl Jianguí, vzplanul šarlatovým ohněm a zasáhl jeho lím. Vybuchl oblak jisker, rozstříkly se kapky krve a v oblouku skropily zeď i zem.

Chu Wanning se doopravdy rozzuřil. Do úderu vložil všechnu sílu.

Na Mo Ranově tváři se rozevřela krvácející rána, ale on si jí nevšímal. Sevřel Chu Wanningovu ruku a s vytřeštěnými očima se ptal: „Co to říkáte o Jevišti neřestí a ctností? Co má být se Síni nebeské čistoty? Co jsem... co jsem před vámi tajil? O čem vám lžu?“

Proud jeho otázek rozčlil Chu Wanninga ještě víc. Pokusil se ho znovu setřást, ale nedokázal to.

Mo Ranovi konečně došlo, že se něco děje. Trhnul hlavou a zadíval se do nitra skladiště – Zatímco byli zaujatí hádkou a ničeho jiného si nevšímal, Rong Jiu se vykradl ven a utekl!

Mo Ran se začal tvářit jinak, hned jak mu došlo, že co se stalo. „... Mistře, nechali jsme se napálit! Pojdte, musíme pryč! Tady to už není bezpečné, rychle!“

Rozběhl se ke dveřím a vlekl Chu Wanninga za sebou, ale sotva byli venku, objevil se Rong Jiu doprovázený vojáky a brebentil: „Jsou támhle, ten živý a ta duše s ním... jsou dva...“

„Měl jsem tě zabít!“ zařval vztekem Mo Ran.

Nebyl čas se dohadovat. Mo Ran pospíchal kupředu, pevně svíral Chu Wanningovu ruku, prchali širokými průchody i úzkými uličkami. Pronásledovatelů bylo čím dál víc a palácem se za nimi nesl pískot a dupot. Chu Wanning se ohlédl a uviděl, jak se čtyři nebo pět rojů svítících lampiónů slily v jediný proud a ten jako se jako syčící ohnivý had vrhnul za nimi.

Rong Jiuova tvář zářila štěstím, když se se svým křehkým tělem, zesláblým roky týrání a zneužívání jako hladový vlk pustil do štvance na Mo Rana a Chu Wanninga. Představoval si, že je najde jako první a udělá si tak jméno. Opájel úspěchem a důležitostí, až měl pocit, že tomu všemu poroučí.

„Chyťte je – chyťte toho živého vetřelce...!“

V běhu ho někdo nečekaně popadl za paži. Rong Jiu se rozčileně ohlédl a zaváhal, když spatřil velitele vojáků, kteří ho předtím chytili, ale přesto se mu dotčeně vytrhl. „Co na mně saháte? Běžte a chytněte toho člověka tam vepředu!“

„Pravda, to jsou ti uprchlíci, ale nepatříte snad k nim?“ Kapitán zlomyslně přimhouřil oči.

Znepokojený Rong Jiu odsekl: „Já utíkal, protože jsem chtěl pomoci čtvrtému králi k jejich polapení, to já jsem našel toho živého... To já zjistil, že Mo Weiyu není duch. Jen si nemyslete, že když mě zajmete, tak mě připravíte o mé zásluhy u čtvrtého krále!“

Kapitána to nejprve zaskočilo, ale potom si dal dvě a dvě dohromady a vyprsknul smíchy. „Tak vy jste to o něm zjistil? Zásluhy? Hahaha, já že vám chci sebrat zásluhy?“

Smích ustal.

„To jste tak zoufale toužil po nějaké pochvle, až jste zbláznil?! To sám čtvrtý král objevil toho živého! Myslíte si, že celý palác uzavřel magickou hradbou proto, aby chytil nějakého obyčejného ducha? Prý sebrat vám zásluhy, che! Jste snad slepý, že chcete zahanbit čtvrtého krále?“

Rong Jiu klopýtl a svalil se na zem.

Jen se díval, jak oddíly vojáků proběhly kolem něj, jak se hnaly za Mo Ranem a Chu Wanningem. Rong Jiu se roztřásl, i rty se mu chvěly, když si mumlal: „Ono se to už vědělo? Čtvrtý král je... už odhalil sám? Já... já nebyl první? Ž-žádná zásluha? Já...“

Sny o bohatství a slávě, o poctách a obdivu zástupů na ulicích se zhroutily a vojenské boty je zašlapaly do země.

Rong Jiu chvíli zíral do prázdna a pak ho zachvátila šílená zuřivost, jak celou svou bytostí zápasil o svobodu. Měl tělo křehké jako jepice, nestál za moc, přesto se odmítal podvolit osudu, ale byl jako noční motýl vábený plamenem.

Nikdy neměl snadný život. Všechno, co znal bylo široké lůžko, muži, bohaté dámy, zákazníci, kteří přicházeli a odcházeli.

Pokoj bez oken, plný těžké vůně z bronzového vykuřovadla, kde noci i dny splývaly ve stejnou tmu. To byl celý jeho život. Jen jediná nekonečná temná noc. Chtěl vidět svítání. Pro to svítání, pro skutečný život, pro ten malý kousíček naděje, byl odhodlaný obětovat svou důstojnost, své tělo, svou čest, svou dobrotu, své svědomí... všechno, co měl.

Kvůli tomu světlu vletěl přímo do plamene.

„Počkejte! Počkejte na mně! Nesmrtelný pane Chu, zachraňte mě!“

„Zajistěte toho uprchlíka! Až to tu vyřešíme, odvedete ho na výslech přímo ke čtvrtému králi!“

Ne... Ne!“ Rong Jiu své bledé bezkrevné prsty zatínal do země, vlasy se mu uvolnily a zcuchaly, krásná tvář v měsíčním světle najednou vypadala hrůzně. Vyvalil oči, klekl si na kolena a nesouvisle vykřikoval: „Ne! Nesmrtelný pane Chu, zachraňte mě! Začal nepřítelně opakovat: „To já ho našel první! To já našel toho živého! Já! Tak se ke mně nesmíte chovat! Beze mne byste je nikdy nenašli! Chcete mi ukrást mou odměnu, mé zásluhy!“

Odvlekli ho pryč a jeho výkřiky přehlušilo dunění mnoha těžkých kroků...

119. kapitola – Mistrovy čtyři duše jsou shromážděny

Chu Wanning neslyšel Rong Jiuovy výkřiky, ale nepotřeboval vysvětlování, aby pochopil, že Rong Jiu ho ve skladišti chtěl rozčítit naschvál, aby měl příležitost vyklouznout a utéci.

Chu Wanning byl člověk, který obvykle o věcech důkladně přemýšlel, ať už šlo o cokoli, ale když se jednalo o Mo Rana, všechen rozum a rozvaha ho opouštěly. Byl příliš otupělý na to, aby poznal, jak snadno se nechal od toho drahouška balamutit.

Zadíval se na Mo Rana, který běžel několik kroků před ním a zpola proti své vůli se ho zeptal: „Šel jsi... do Pavilónu u broskvičky nesmrtelnosti někdy potom?“

Když Mo Ran nečekaně uslyšel jméno, které už téměř zapomněl, zavrával a vztekle zakřičel: „Ta svině Rong Jiu! On tvrdil, že jsem i potom chodil do Pavilónu u broskvičky nesmrtelnosti?! Proč bych to dělal? Mistře, vy se na mně zlobíte kvůli tomu? Protože řekl, že jsem vám lhal?“

„Po tom, co jsem musel jít na Jevišťe neřestí a ctností, jsem už nikdy... podobná místa nenavštívil. Mistrovi bych nelhal, a jestli mi mistr nevěří, vezměte Jianguí, spoutejte mě a vyslyštejte.“

„... To není třeba.“

Chu Wanning sklopil oči a uviděl, že v ruce ještě stále pevně svírá Jianguí. Vzpomněl si, jak právě před chvílí nechal svou duchovní sílu proudit do vrbové větévky, protože chtěl Mo Rana bezdůvodně zbičovat do krve, to je opravdu...

Počkat, magická zbraň?!

Odlesk plamínek z Jianguí mu zatančil na kůži, světlo ve tmě. Chu Wanning na ně překvapeně zíral a mysl mu divoce vířila. Pokusil se obrátit tok duchovní síly, aby plynul z Jianguí do středu jeho dlaně a okamžitě ucítil mocný příliv síly.

Chu Wanning rázem věděl, kde duchovní sílu vzít –

Duchovní energie sice nemůže proudit mezi živými a mrtvými, magická zbraň nedělá rozdíl mezi tím, zda ji drží člověk, duch, bůh nebo démon, pokud to zbraň dovolí, energie mezi nimi bude proudit!

Mo Ran běžel stále kupředu, a teprve po chvíli si všiml, že Chu Wanning se zastavil. Okamžitě se obrátil a úzkostlivě se zeptal: „Mistře, stalo se něco?“

Rána na jeho tváři stále krvácela a v jeho z černých očí hleděla lítost.

Chu Wanning sevřel rty, cítil se dotčeně a bolestně zároveň. I když chápal, že Mo Ranovi ukřivdil, jeho pýcha mu říkala, že Mo Ran se přece zapletl s někým jako Rong Jiu, takže to švihnutí bylo zasloužené.

Ani po dlouhém přemýšlení Chu Wanning nepřišel na to, jaký tón hlasu má použít, nebo jak by se na něj měl tvářit, a tak prostě mluvil plochým hlasem a měl přítom kamennou tvář.

„Mo Rane, zastav a vrať se ke zdi.“

„Proč?“

„Ukážu ti kouzlo,“ řekl Chu Wanning dutě.

Mo Ran neměl čas si nad slovy svého mistra lámat hlavu. Uviděl, jak červené světlo z Jianguí proudí do Chu Wanningovy duše a ta se celá zahalila do rudých plamenů. Mo Ranovy oči se zúžily, když sledoval, jak Jianguí reaguje na Chu Wanninga a opačně. Najednou plameny zmizely. Muž zahalený do červeno-zlatých šatů pozvedl vrbovou haluzku, která praskala ohnivými jiskrami, otočil hlavou a oslovil Mo Rana: „Mo Rane, poruč Jianguí.“

Mo Ran tušil, co chce udělat, ale nedokázal tomu uvěřit. Rychle zakřičel rozkaz: „Jiangui poslechni mistrový příkazy, jako by byly moje vlastní!“

Vrbová větévka v Chu Wanningově dlani hlasitě zapraskala, pak vybuchla rubínovými jiskrami; rozvinuly se lesklé lístky.

Chu Wanning natáhl druhou ruku a píd' po pídi přejel Jiangui špičkami prstů. Vrbová ratolest, probuzená jeho dotekem, zasvítla ještě jasněji. Blížily se tisícovky duchů vojáků a hradby paláce, chráněné magickou bariérou s tyčily až k obloze. Nebylo kam uniknout.

Ale Chu Wanning nehodlal utíkat.

V očích se mu zablesklo světlo a náhle propukla bouře. Chu Wanningovy šaty se rozevlály v prudkém vichru, pozvedl vrbovou větévku a prudce jí švihnul do vzduchu. Jiangui vyletěl jako stoupající drak, zlatě zazářil a osvětlil noční oblohu.

Díky Mo Ranově rozkazu se Jiangui už Chu Wanningovi nevzpěchoval a namísto toho z něj bez ustání vycházel silný proud duchovní energie, který přijímala Chu Wanningova pozemská duše.

Chu Wanningovy oči se zatřpytily a hlubokým, mocným hlasem zvolal: „Jingui, deset tisíc rakví!“

„Prásk!“

Ze země vyrazily nespočetné propletené zlaté a červené vrbové větévky a začaly trhat mohutné zdi paláce, takže z nich zbyly jen hromady rozlámaných cihel. Jeden obzvlášť silný a dlouhý prut spoutal duchy vojáků dohromady a vtáhl je doprostřed rašících vrbových ratolestí, které je uvěznily.

Mo Ran překvapeně zíral na to, co se odehrávalo přímo před jeho očima, sledoval jak duchovní zbraň a část duše spolupracují, jako by spolu tančily v dokonalém souladu, jako by byly jedinou bytostí.

Díval se, jak se Chu Wanningovy šaty třepotají a jeho černé vlasy se vznášejí jako dým nebo temné mračno.

Za života i ve smrti je jeho mocný duch nepokořitelný.

Chu Wanning využil příležitosti, která se naskytla, vrhl se zpět a položil svou dlaň na zeď. Trvalo jen okamžik, aby se zavřenýma očima odhalil slabinu magické hradby.

„Devět stop nahoru, čtyři couly doprava, zaútoč ohněm!“

Mo Ran ihned poslechl příkaz a vyskočil vzhůru, a než duchové v paláci stačili něco udělat, ve svých dlaních kouzlem zažehl oheň a vmetl plameny přímo do místa, které mu označil Chu Wanning.

Země se chvěla a hory se otřásaly. Hradby paláce, které sahaly až k obloze se náhle zmenšily na svou původní výšku, magické pečetě pukly a bariéra se zhroutila.

„Běž!“

Nebylo nutné to říkat dvakrát. Mo Ran vyskočil na vrchol zdi, obrátil se a vytáhl nahoru Chu Wanninga, který ho následoval. Podařilo se jim uniknout z paláce čtvrtého krále démonů. Jejich postavy rychle zmizely v noční temnotě.

Chu Wanning a Mo Ran se zastavili v úzké uličce, opřeli se o zeď a beze slova se dívali jeden na druhého. Nakonec to Mo Ran nevydržel a promluvil první: „Ten starý démon asi pukne vzteky... sss.“ Jak zvedl koutky úst k úsměvu, zabořila ho rána na tváři.

„Nesměj se,“ řekl Chu Wanning.

Mo Ran se tedy přestal usmívat. V tmavé uličce zatřepal řasami a svýma černýma očima upřel na druhého muže vřelý pohled. „Mistře, ještě se na mně zlobíte?“

Kdyby řekl: mistře, křivdíl jste mi, Chu Wanning by se mohl cítit zahanbeně, proto se raději zeptal, zda se pořád zlobí. Chu Wanning zaváhal a pak změnil téma: „Dělej, pospěš si s tím

kouzlem. Sice jsme právě utekli z paláce čtvrtého krále démonů a on se zatím zdráhá požádat o pomoc ostatní démonické krále, ale čím déle to bude trvat, tím hůř pro nás.“

Když Mo Ran slyšel ta slova, rázem pochopil, že Chu Wanning ho neopustí a nikam nezmizí. Jeho srdci, které celou dobu svíraly obavy, se konečně ulevilo.

Mo Ran se musel znovu začít uculovat. „Hm.“ Jenže, čím víc se usmíval, tím víc to bolelo. Bezděčně si položil ruku na tvář.

Mo Ran vytáhl lampión pro přivolávání duší. Vzal jej do obou rukou, sklonil hlavu a zpaměti odříkal zaklínadlo. Když je třikrát zopakoval, z lampiónu pro přivolávání duší vytryskla jasná záře, tak jasná, že ani jeden z nich nemohl otevřít oči. Matně slyšel zpěv mistra Huaizuie, jak se nese nad burácejícími vodami do říše mrtvých, jak se nese nad tichou Řekou zapomnění.

„Je čas návratu,... je čas návratu...“

Hlas byl velice vzdálený, dal se jen těžce zaslechnout, ale po chvíli opakování: „je čas návratu“, se hlas přiblížil a zněl Mo Ranovi přímo v uších.

„Proč dvě pozemské duše?“ Ve zvláště znějícím hlasu mistra Huaizuie se ozývaly obavy.

Mo Ran zavřel oči a řekl Huaizuiovi vše, co se přihodilo.

Slabý hlas na chvíli ztichl.

„Setkal jste se v síni Shunfeng s Chu Xunem?“

„Ano. A co mistr?“

„To bude dobré. Když učený mistr Chu říká, že mít dvě pozemské duše je v pořádku, bude to tak,“ řekl Huaizui. „Jenže tento prostý mnich se dosud nikdy nepokoušel přivolat z říše duchů dvě pozemské duše najednou, takže mi to může trvat o něco déle. Dobrodinec Mo bude muset chvíli počkat.“

Mo Ran se zadíval na palác čtvrtého krále a zeptal se: „Jak dlouho? Právě jsme unikli z paláce čtvrtého krále démonů a nevím, kdy nás začnou pronásledovat.“

„Příliš dlouho ne. Klidně si odpočiňte, dobrodinče Mo.“

Jakmile Huaizui ta slova dořekl, jeho hlas zeslábl a postupně ho přehlušilo prozpěvování: „Je čas návratu.“

Chu Wanning nemohl Huaizuiův hlas slyšet, a tak se zamračil: „Co se děje?“

„Mistr má zvláštní duše, starší mistr řekl že musíme chvíli počkat,“ vysvětloval Mo Ran. „Palác je moc blízko, pojďme raději někam dál.“

Chu Wanning kývl. Když došli na nároží, obloha začala světlat a stařík, který mu předtím ukázal cestu, právě uklízel svůj stánek. Když zahlédl Mo Rana, udiveně zamručel.

„Našel jsi ho?“

Mo Ran nečekal, že ho znovu potká a napřed se zarazil a pak odpověděl: „Ano, ano, moc děkuji.“

„A za co? To mladý pán Cesty měl štěstí. Já ... co to máš na tváři?“

„A, to... to mě vojáci udeřili bičem,“ vylouval se Mo Ran.

„To se nedivím. Duchovi nic obyčejného jen tak neublíží. Ach jo... to musí bolet.“

Stařeček chvíli váhal, potom rozložil svá kamínka, která nedávno sbalil, nandal dvě misky plněných knedlíčků a podal jim je.

„To jsou zbytky, co jsem dneska neprodal, nic za to nechci. Snězte je, než půjdete dál.“

Mo Ran starci poděkoval a pak sledoval, jak odchází a s námahou vleče svůj stánek. Položil misku vedle, na kamennou lavičku.

Chu Wanning neměl rád jarní cibulku a stařečkova polévka s plněnými knedlíčky byla jarní cibulky plná. Mo Ran ze své misky cibulku pečlivě vybral a vyměnil ji za Chu Wanningovu.

„Mistře, dejte si radši tuhle.“

Chu Wanning se na něj zadíval, ale neodmítl. Vzal lžíci a opatrně ochutnal.

Mo Ran pozoroval, jak jí, studená podsvětní polévka se dotýká jeho bledých rtů a ani polévka ani knedlíčky neubývají, jak to už chodí, když jedí duchové.

„Je to dobré?“

„Ujde to.“

„Není to tak dobré, jako knedlíčky, které vaříte vy.“

„Ehm!“ Chu Wanningovi překvapením zaskočilo. Zmateně se zadíval na mladého muže vedle sebe, který se na něj zubil a hlavu si podpíral rukama. Cítil se jako říční škeble, kterou někdo násilím otevřel a její útroby vystavil slunci.

„... Jaké knedlíčky?“

Starší Yuheng svraštil obočí, zatvářil se přísně a pokusil se předstírat, že jeho učitelská důstojnost právě nebyla pošlapána.

„Nemusíte to přede mnou tajit.“

Než stačil svou pošlapanou důstojnost zase sebrat, Mo Ran jí nadobro zadupal tím, že natáhl ruku a pohladil ho po vlasech.

Chu Wanning se hněval a zároveň se nesmírně styděl.

„Já už vím všechno.“

Mo Ran vyňal z váčku qiankun lampión s lidskou duší uvnitř a postavil ho vedle sebe na kamennou lavičku.

„Mistr se za života příliš ostýchal, ale jeho lidská duše byla pravdomluvná.“

„Uvažil jsem je pro tebe, ale to jen...“

Mo Ran zvedl obočí a zůstal na něj s úsměvem hledět.

Ale to jen co?

To jen proto, že jsem se cítil mizerně? To jen proto, že jsem nechtěl, abys zůstal o hladu? Protože jsem toho litoval?

Nic z toho by nikdy neřekl nahlas.

Chu Wanning pomyslel na tu nevyslovitelnou věc, kterou ukrýval ve svém srdci. Měl odjakživa daleko větší hrdost než všichni ostatní, a takové věci jako být k někomu laskavý, někoho milovat nebo mít pro někoho slabost, považoval za ostudu. Tak žil dlouhé roky, byl zvyklý na samotu, jako vysoký, silný strom na skále, který se vypíná k nebi a osaměle čelí bouřím.

Větve takového stromu se nerozkývají při každém vánku jako křehké květy, nepnou se jako plazivé úponky, svůdné a dusivé. Jenom pevně a tiše stojí, mlčenlivě chrání procházející poutníky před větrem a deštěm, dovoluje jim, aby se ve stínu jeho větví ukryli před spalujícím sluncem.

Snad proto, že vyrostl příliš vysoko, je příliš mohutný, lidé se musí napřed podívat nahoru, aby zjistili – ach, tak to on vrhá ten příjemný stín.

Jenže ti poutníci přicházejí a odcházejí, a nikdo z nich nevzhledne, nikdo si ho ani nevšimne.

Lidé většinou se obvykle dívají pod sebe, nebo nanejvýš do úrovně svých očí. Chu Wanning si na to postupně zvykl, až si přestal očekávat cokoli jiného.

Nikdo na světě se nenarodí tak, že by musel být na někom závislý, anebo být tím, na kom závisí jiní. Ti, kteří se vážou na ty silnější, jsou stále víc okouzlující, roztomilejší, ohýbají svá bezpečná těla, aby získali něčí přízeň, říkají sladká slova, aby dobyli svět.

Jiní jsou zase jako Chu Wanning. Od chvíle, kdy sešel z hory, vždy tu byl někdo, kdo na něm závisel. Lidé jako on jsou stále vytrvalejší, silnější, až jsou jejich tváře ze železa a srdce z oceli.

Takoví lidé vidí ostatní jako zranitelné a neschopné; vidí u nich jen jak se je pokouší okouzlit a zahrnout lichočkami, sami proto nechtějí ukázat ani ždibec slabosti.

Takoví lidé drží meče, bývají vždy připravení, stojí vždy v plné zbroji. Nemohou ukázat slabost a neví nic o něze.

Už dávno zapomněli, že každý se rodí s city a náklonnostmi, každý je silný i slabý zároveň. Každý se jako dítě uměl smát i plakat. Věděl, jak vstát, když upadne a také toužil po rukou, které ho zvednou.

Snad kdysi doufali, že někdo přijde a pomůže jim na nohy. Když na někoho čekali poprvé, nikdo nepřišel. Nikdo nepřišel ani podruhé. A když byli znovu a znovu zklamaní, pomalu si na to zvykli. Když konečně někdo přišel a pomohl jim, už o to nestáli, jen měli pocit, že se za to mají stydět.

No tak upadli.

Nezlomili si nohu, takže proč kolem toho dělat divadlo.

A kdyby si nohu zlomili? Takoví lidé si nanejvýš pomysleli: ale, je to jen zlomená noha, na to se neumírá, tak proč kolem toho dělat divadlo.

A kdyby zemřeli?

Jako duchové si mysleli: no, jsem mrtvý, tak proč kolem toho dělat divadlo.

Lidé jako on se neustále snažili vyhnout se nějakému divadlu, ale místo toho podlehli nevyhlášené hrdošti.

Mo Ran se díval na tu nenapravitelnou osobu vedle sebe, a čekal, co mu řekne.

Chu Wanning nakonec neřekl nic, jen sevřel rty a odložil lžici. Byl velice nešťastný.

Potom se zprudka postavil a řekl: „Zkus to zaklínadlo znovu, chci se dostat do lampiónu pro přivolávání duší.“

„He...? Mo Ran zamrkal a pak se zasmál. „Lampión pro přivolávání duší je nějaká ulita? Místo kam se můžete schovat, když se stydíte?“

Chu Wanning se zatvářil přísně a důstojně. Mávl rukávy a řekl: „Já že se stydím? Vysvětli mi, proč bych se měl stydět?“

„Mistr se samozřejmě stydí, protože...“

Chu Wanning, který nečekal, že Mo Ran bude tak drzý, aby o tom začal mluvit, se cítil, jako by do něj bodal jehlou a rozzlobeně vykřikl: „Drž už hubu!“

„Protože mistr je na mně tak hodný.“

I Mo Ran teď vyskočil na nohy. Po obloze v říši mrtvých se hnaly rudé mraky a zakryly ponurý půlměsíc, ten znovu vykuknul, zalil zemi mrazivým bílým světlem a ozářil Mo Ranův obličej.

Už se nesmál; tvářil se velmi vážně.

„Mistře, já vím, že na mně jste hodný. Nevím, jestli si budete pamatovat, co jsem vám řekl, až se vaše duše vrátí, ale... to je jedno. Já vám to chci povědět. Od této chvíle jste pro mě jeden z nejdůležitějších lidí na světě. Tento žák v minulosti udělal spoustu hloupostí, mé srdce bylo plné zášti a nenávisti, přestože jsem měl určitě toho nejlepšího mistra na světě. Když na to teď myslím, cítím jen ohromnou lítost.“

Chu Wanning na něj tiše hleděl.

„Mistr je nejlepší, nejlepší mistr a tento žák je nejhorší, nejhorší žák,“ řekl Mo Ran.

Chu Wanning se nejprve cítil rozpačitě. Když však poslouchal, jak se Mo Ran svým omezeným slovníkem snaží vyjádřit, co má na srdci, dělá, co je v jeho silách, ale zároveň je zoufale neobratný, chvíli odolával, ale nakonec se neudržel a mírně se pousmál.

„Ach.“ Kývl a zopakoval: „Mistr je nejlepší, nejlepší mistr a tento žák je nejhorší, nejhorší žák. Přinejmenším jsi konečně dosáhl trochy sebepoznání.“

Chu Wanning nebyl chamtivý; dával toho hodně ostatním, ale pro sebe toho žádal velmi málo. I když nezískal Mo Ranovu lásku, to, že se stal pro Mo Rana jedním z nejdůležitějších lidí a nejlepším mistrem, nebylo vůbec špatné.

Když šlo o city, cítil se jako nejobožejší žebrák, ale zdráhal se o něco prosit.

Ted' mu někdo chce dát alespoň kousek placky, aby měl do čeho kousnout, a to mu stačí.

Jenže když ten hlupák Mo Ran celý ohromený uviděl, že dokáže rozesmát i tento kousek duše, srdce se mu zatetelilo radostí a plácnul: „Mistře, měl byste se usmívat častěji. S úsměvem jste mnohem hezčí než bez něho.“

Chu Wanning se okamžitě přestal usmívat. To ta jeho nevyléčitelná hrdost. Ta mu říkala, že být hezký, je pochvala, která byla dobrá leda pro špínu, jako Rong Jiu, když spolu cukrovali, a on o ní rozhodně nestojí.

Mo Ran se svým chabým úsudkem se stále zoufale snažil svého dobrého mistra pochválit. „Mistře, víte o tom? Když se usmíváte...uch... já nevím, jak to říct...“

Ztěžka hledal slova, která by vystihla krásu, kterou viděl. Něco, co se říká o úsměvu.

Dostal nápad a vyhrkl: „Už to mám! I na onom světě s úsměvem!“

Chu Wanning začínal opravdu zuřit a odmítal dál věnovat Mo Ranovi pozornost. Vykasal si rukávy a zvedl lampión pro přivolávání duší a vyplínil ho: „Mo Rane, přestaneš s tím blábolením a odříkáš zaklínadlo? Jestli budeš dál žvanit nesmysly, půjdu radši zpátky do paláce čtvrtého krále. Rozhodně to bude lepší, než se vrátit mezi smrtelníky a poslouchat celé dny ty tvoje blbiny!“

Mo Ran byl zmatený.

I na onom světě s úsměvem... bylo to špatně?

Když má i v podsvětí tak krásný úsměv, ne, to nemůže být špatně...

Hádat se po cestě je dost nápadné. Mo Ran neměl ani tušení, co řekl zlého, ale když mu to mistr přikázal, tak zavře pusou. Mo Ran přestal přemýšlet, poškrábal se na hlavě a odtáhl Chu Wanninga na roh. Zpěv v jeho hlavě postupně sílil. Mo Ran se odvážil Huaizuie zeptat: „Starší mistře, jste už připravený?“

Na druhé straně bylo chvíli ticho, pak zazněl hlasitý úder na dřevěný rybí bubínek, a ozval se Huaizuiův hlas, tak silně, jako by mu mluvil přímo do ucha.

„Téměř.“

Sotva Huaizuiův hlas dozněl, z Chu Wanningovy druhé pozemské duše vylétly skvrnky zlatého světla, duše pomalu bledla, zlaté světlo sílilo, až se celá rozletěla na desetitisíce třpytivých světlušek, které se zářivým obloukem, podobným Hvězdné řece vysoko na nebi, vlily do lampiónu pro přivolávání duší.

Mo Ran slyšel, jak zpěv mistra Huaizuie nese skrze burácející vodopád země mrtvých, nese se nad tichou a klidnou řekou zapomnění.

„Je čas návratu... čas návratu...“

Vzdálená, a přece blízká slova buddhistické mantry postupně odnášela všechno utrpení a bolest. Mo Ran objal lampión a ucítil, že jeho tělo je lehčí a lehčí, jako by se rozplývalo.

„Ko!“ zazněl úder do dřevěného bubínku v podobě ryby.

Jako říznutí studeným ostřím zvuk násilně přerušil jeho nadpozemsky povznesený stav.

Mo Ran otevřel oči a vypadalo to, jako by se právě probudil.

Říše duchů zmizela, jako pouhý sen. Zjistil, že leží na bambusovém voru, uvázaném pod mostem Naihe na hoře Sisheng. Voda pod svázanými bambusovými stvoly neúnavně proudila a vlnky šplouchaly.

Nebe bylo tmavě modré, se slabým dotykem červeně. Bambusový porost na březích řeky se kýval ve vánku; větřík unášel šepot tisíců lístků.

Zdálo se, že brzy přijde jitro.

Zmámeně zamrkal.

Najednou zjistil, že lampión pro přivolávání duší, který dosud objímal pažemi, je pryč. Vyděsilo ho to, tolik, že sebou prudce trhnul.

„Mistře!“

„Nekřičte,“ řekl někdo tiše.

Mo Ran se zhluboka nadechl, jako někdo, kdo právě prožil noční můru. Obrátil svou pobledlou tvář a uviděl Huaizui na břehu v meditačním sedu bubnovat na dřevěnou rybu položenou na zeleném kameni. Otevřel oči.

„I když budete křičet, on vás teď neuslyší.“

Lampión pro přivolávání duší stál vedle dřevěného bubínku a zářil silným jasným světlem. Síla Chu Wanningovy duše byla nepopsatelně krásná.

Huaizui zvedl lampión, stal ze skály a kývl na Mo Rana.

„Mladý dobrodince Mo, vedl jste si velice dobře.“

Mo Ran rychle vstal a vyskočil z bambusového voru na zem. Dotíral na Huaizui a úzkostně se vyptával: „Starší mistře, půjdeme teď k mistrovi tělu v Síni nebeského mrazu? Tak rychle, rychle. Bojím se, že když se opozdíme, duše se zase rozdělí.“

Huaizui si neodpustil pousmání: „Jak by se mohly duše tak snadno rozdělit?“ Potom dodal: „Nebojte se, tento prostý mnich již vyslal dobrodince Xu se vzkazem ctěnému vůdci sekty. Chu Wanningovo tělo by nyní mělo být na cestě do Pavilónu rudých lotosů. Tento prostý mnich se následně odebere do ústraní, aby o samotě provedl obřad pro uložení duší vašeho mistra zpět do jeho těla.“

„Tak pojďme, rychle!“ naléhal Mo Ran. Když viděl Huaizuiův lehký úsměv, hned dodal: „Starší mistře nemusíte pospíchat, jen žádný spěch, žádný spěch.“

Obočí však měl nakrčené, nevědomky popocházel sem a tam a málem začal Huaizui tahat za rukáv, takže to vypadalo na všechno možné, jenom ne na žádný spěch.

Huaizui zakroutil hlavou, zavzdychal a pak se smíchem prohlásil: „Netrpělivost mladému dobrodinci nijak neprospěje.“

Mo Ran zamával rukama: „Žádný spěch, žádný spěch, nejlepší je trpělivost.“

„Trpělivost je skutečně důležitá. Když duše jednou opustí tělo, nemohou se do hmotné schránky vrátit okamžitě, jinak by to bylo proti řádu nebes a duše by postihl rozklad. Tento prostý mnich bude přirozeně postupovat zvolna.“

„Dobrá, dobrá, dobrá, postupujte zvolna,“ opakoval Mo Ran, ale přesto se po krátkém zaváhání zeptal: „A za jak dlouho mistr obživne?“

„Za pět let,“ řekl Huaizui s ledovým klidem.

„Chápu, pět let je... Za pět let?!“

Mo Ranova tvář smrtelně zbledla, měl pocit, že se dusí.

„Nejméně pět let.“

Poznámky:

I na onom světě s úsměvem je rčení, které má vyjadřovat, že dotyčný žil svůj život tak, že ani po smrti nemusí ničeho litovat.

Nebeská řeka 天河 – čínské označení Mléčné dráhy

120. kapitola - Mistr odchází do ústraní

První jitřní paprsky barvily oblohu do růžova. Bylo sice ještě brzy, ale před Pavilónem červených lotosů se shromáždil veliký zástup žáků oblečených do bílých smutečních šatů, kteří se svěšenými hlavami a očima sklopenýma k zemi lemovali stezku.

„Dong-dong-dong.“

Z Nebeské věže znělo ranní dunění zvonu a bylo vidět, jak se pomalu blíží několik mužů, nesoucích rakev. V čele byli Xue Zhengyong a starší Tanlang, následovaní Mo Ranem a Xue Mengem. Po stranách šli Shi Mei a nějaký mnich. Pomalu kráčeli skrz ranní mlhu po kluzkých čedičových kamenech cestičky.

Mnich nesl rozsvícený lampión, jeho záře se však nemenšila, jeho zlaté světlo planulo jako letní květy.

Shromáždění žáci tiše sklonili hlavy; sotva se odvažovali dýchat. Už zaslechli, že kvůli staršímu Yuhengovi sem přispěchal mistr Hauizui z chrámu Wubei, takže ten cizí mnich bude asi on. Úcta, kterou mladší členové sekty k té legendární osobě chovali, převážila jejich zvědavost a nikdo si netroufl prohlížet si ho, zatímco stoupal po strmé horské stezce. Vše, co žáci s uctivě sklopenýma očima ze staršího mistra zahlédli, byl jenom kratičký obraz mnišských střevíců spletených z konopí a vlajícího roucha, doprovázených klepáním mnichovy hole.

Rakev byla celou cestu přenášena opatrně; nebyl to pohřeb, ale vzkříšení, a tak nikdo neproléval slzy. Když dorazili k Pavilónu rudých lotosů, Huiazui se rozhlédl a řekl: „Provedeme to vedle lotosového jezírka. Je tam dostatek duchovní síly, příhodný pro praktikování magie.“

„Dobrá, slyšeli jste staršího mistra!“ Xue Zhengyong pokynul, aby rakev z černého ledu složili u lotosového jezírka. „Pokud starší mistr ještě něco potřebuje, ať se mě nezdráhá požádat. Zachránit Yuhenga je jako zachránit polovinu mého života. Budu jakkoli nápomocný!“

„Mnohokrát děkuji za laskavost vůdce sekty Xue,“ řekl Huaizui. „Tento prostý mnich nyní nic nepostrádá, ale pokud mu bude něčeho třeba, vůdce sekty jistě požádá.“

„To budeme poctěni.“

Huaizui spojil své dlaně, s úsměvem se zdvořile Xue Zhengyongovi uklonil a poté oslovil ostatní přítomné: „Tento nevědomý mnich bude na navrácení duše staršího Chu potřebovat celých pět let. Aby nebyl vyrušován, Pavilón rudých lotosů bude uzavřen, od nynějška až do vzkříšení staršího Chu za pět let.“

Xue Mengovi o tom už řekli, ale když slyšel znovu z Huaizuiových úst, že bude trvat pět let, než mistr procitne, zčervenaly mu oči a tiše svěsil hlavu.

„Pokud se chcete se starším Chu rozloučit, učiňte to prosím nyní. Ode dneška uplyne více než tisíc dnů, než se s ním znovu shledáte.“

Tak šli, jeden po druhém.

Nejprve k rakvi přicházeli Xue Zhengyong a starší, důstojně u ní postáli a odříkali své pozdravy.

Xue Zhengyong pronesl: „Kéž se brzo znovu setkáme.“

Tanlang řekl: „Probudte se brzy.“

Xuanji zadoufal: „Snad bude všechno v pořádku.“

Lucun povzdechl: „Trochu vám závidím, sice budete pět let zmražený, ale za tu dobu nezestárnete ani o den.“

I ostatní starší řekli své, někdo mluvil dlouho a někdo krátce a na konec přišla řada i na Xue Menga. Xue Meng zprvu nechtěl dát své pocity najevo, ale neovládl se a u Chu Wanningovy rakve propukl v pláč.

Vzlykal, popotahoval a utíral si slzy: „Mistře já budu pilně pracovat, i když vy tu nebudete. Určitě vás během klání na hoře Lingshan nezahanbím. Až se probudíte, budu vám vyprávět, jak vysokého umístění jsem dosáhl. Můj mistr nemá za žáky žádné padavky.“

Přistoupil k němu Xue Zhengyong a poplácal ho po rameni. Xue Meng, namísto toho, aby se přimkl ke svému otci, jako to obvykle dělal, odtáhl se od něj a utřel si nos. Nechtěl před svým mistrem vypadat jako rozmazlené dítě, které pořád potřebuje tatínka.

Další byl Shi Mei. I Shi Mei měl vlhké oči; neřekl nic, jenom se skloněnou hlavou díval na Chu Wanninga, pak tiše odešel stranou.

Když odešel, do rakve byly jemně položeny růžové květy jabloně haitang. Ruka, která je tam položila, vyhlížela mladě, ale byla dlouhá a štíhlá.

U rakve stál Mo Ran. Nad hladinou se vznášel vítr a nesl sladkou vůni lotosových květů. Větrík mu zcuchal vlasy; zvedl ruku, ale dotkl se Chu Wanningovi tváře.

Mo Ran sevřel rty, zdálo se, že toho má na jazyku hodně, ale nakonec jen zachraptěl: „Budu na vás čekat.“

Proč bude čekat?

To neřekl. Měl dojem, že chtěl říci: budu čekat, až se probudíte, ale připadalo mu to nějak nepatřičné. Cítil, že nedokáže vyjádřit slovy to, co mu vře v hrudi, jako by měl v srdci jezero žhavé lávy, která si marně hledá cestu a ten tlak ho děsil a působil mu bolest.

Cítil, že se to jednoho dne prodere ze srdce ven, láva se vylije a ten ohnivý proud ho sežehne na popel.

Ale teď neví, co ten pocit horka znamená.

Proto řekl jen: budu na vás čekat.

Pavilón rudých lotosů se uzavřel. Spustila se mohutná magická bariéra jako brána mezi životem a smrtí, která nedovolila nikomu vstoupit. Od nynějška po celých pět let si nikdo nevychnutná vůni lotosových květů za letních dnů, ani zimní ticho pavilónu zapadaného sněhem.

Bambusové listy šelestily ve vánku a květy jabloně haitang pomalu opadávaly. Venku, před hlavní branou na cestě k Pavilónu rudých lotosů žáci poklekli na zem, čelem k mohutné řece.

Xue Zhengyong zahlaholil mocným hlasem, který se rozléhal lesy i oblohou: „Přejeme staršímu Yuhengovi poklidný pobyt v ústraní.“

Žáci slova důstojně zopakovali se skloněnými hlavami: „Přejeme staršímu Yuhengovi klidný pobyt v ústraní.“

Zaznělo tisíc hlasů, zahřměly kolem hory Sisheng zahalené oblaky a vyplašily ptactvo v okolí, které se rozletělo na všechny strany. Křik a cvrlikání naplnily oblohu, jak ptáci kroužili nad vrcholky stromů. Hlasy stoupaly k nebi a hřměly mezi těžkými mraky jako hromobití.

„Přeji mistrovi klidný pobyt v ústraní,“ řekl měkce Mo Ran. Potom se dlouze uklonil.

Pět let čekání.

Poté co se Yuheng odebral do ústraní, si jeho tři žáci odmítli vzít jiného učitele, a každý sám usilovně pracoval a věnoval se kultivaci.

Kvůli svému rozdílnému nadání, způsobu kultivace a podobným záležitostem, se Shi Mei s Xue Mengem rozhodli zůstat na hoře Sisheng, zatímco Mo si vybral cestování.

Mo Ran se opravdu lépe učil díky zkušenostem, ale rozhodl se tak i proto, že v tomto životě, kdy se znovuzrodil, se mnoho věcí odehrávalo rozdílně – kromě toho, co se stalo Chu Wanningovi, velké obavy v něm vyvolával falešný Gouchen.

Měl podezření, že osoba za těmi událostmi se také mohla znovuzrodit. Navíc ta osoba uměla zacházet se šachovou formací Zhenlong, ale v jeho předchozím životě, až do doby, než

sám sebe připravil o život, nebyl na světě nikdo, kdo by tuto zapovězenou techniku uměl ovládat do takové míry.

Neměl dost nadání na to, aby odhalil totožnost toho člověka, ale od bitvy v Motýlím městě měl celý svět kultivace oči na stopkách, všichni čekali, že ten člověk udělá nějakou chybu a odhalí se sám, on se proto do toho nemusel pouštět na vlastní pěst.

Mo Ran chápal, že není zvlášť chytrý a že jeho výhodou je nadbytek duchovní síly a vrozené nadání pro kultivaci. Protože budoucí střetnutí je nevyhnutelné, to nejlepší, co může udělat, je co nejdříve si osvojit úroveň bojových dovedností, jakou měl před svým znovuzrozením.

V minulém životě byl ničitelem.

V tomto životě si přál být zachráncem.

Nedlouho poté, kdy se Chu Wanning odebral do ústraní, Mo Ran stanul před hlavní bránou hory Sisheng.

Nesl cestovní brašnu, právě se chystal vydat pryč.

Vyprovázelo ho jen několik lidí: Xue Zhengyong, paní Wang a Shi Mei.

Xue Zhengyong mu poklepal na rameno a rozpačitě mumlal: „Meng'Er nepřijde, řekl že...“

Mo Ran se zasmál: „Řekl, že musí cvičit v lese, takže nemá čas jít mě provodit, co?“

Xue Zhengyong byl ještě rozpačitější, neovládl se a vyhrknul: „Ten pitomec!“

Mo Ran se usmál: „Myslí jen na zápolení na hoře Linshan, je přirozené že poctivě cvičí. Je na něm, aby mistrovi neudělal ostudu.“

Xue Zhengyong se váhavě zadíval na Mo Rana a řekl: „Klání na hoře Linshan je nejvýznamnější soutěž uznávaných sekt v ortodoxní kultivaci. Jsem si jistý, že Ran'Er na cestách vyzraje a mnohé se dozví, ale pravidla soutěže nepřipouštějí žádné smíšené techniky, jaké se chystáš naučit. Byla by škoda, kdybys tam chyběl jen kvůli tomu.“

„Od toho tam bude můj bratranec,“ odpověděl Mo Ran.

„Ty se nechceš proslavit?“

Mo Ran nad tím vyprskl smíchem.

Že se má proslavit?

V minulém životě soutěž na hoře Lishan propásl, protože ztropil nějakou neplechu a dostal domácí vězení, potom toho celou dobu litoval. Ale teď se to zdálo být úplně bezvýznamné – co na tom záleželo? Byl svědkem mnoha umírání, mnoha loučení, byl vystaven přívalů zkoušek a útrap, z nesmiřitelného se změnil v někoho plného očekávání, z očekávajícího se stal záštiplným, ze záštiplného smířeným a ze smířeného litujícím.

Zde a nyní už Mo Ran netoužil po krásných tělech a dobrém vínu, po obdivu davů ani po pomstě a opojení z vraždění a plenění.

Už se ocitl na samotném vrcholu, obklopený nezměrným bohatstvím a pohodlím a už se mu to zajídalo. Nechtěl se vracet. Věděl, že je tam jen chlad a samota.

Býval císařem Taxian Junem, stával na nejvyšší hoře a svět držel ve své dlani. Viděl vše, co bylo možné vidět. Ovšemže mu nezáleželo na hloupostech jako byl potlesk nebo pochvala v zápolení na hoře Lishan.

Proslavit se...

To dokáže kdokoli.

„Raději se pustím do něčeho jiného,“ řekl Mo Ran s úsměvem. „Xue Meng je mladý pán a mladí páni si žijí jako mladí páni. Já patřím mezi darebáckou lůzu a darebáci si žijí své darebácké životy.“

Paní Wang se neubránila, aby z jejího hlasu nezněla lítost: „Co to povídáš, ty hloupé dítě? Stojíš si stejně jako Meng'Er, jakýpak mladý pán a darebák?“

Mo Ran se zasmál, ale cítil hořkost.

Někdo se narodí v bohatství a jiný je zase už od narození bezvýznamný ubožák. Přestože měl to nesmírné štěstí, že se ocitl tady, na hoře Sisheng, prvních deset let života strávil v bídě a špíně. Jak by si mohli stát stejně?

Když však viděl starostlivý výraz tváře paní Wang, nemohl nic z toho vyslovit nahlas. Jen přikývnul: „Tetička má pravdu, mluvil jsem nevhodně.“

Paní Wang s úsměvem potřásla hlavou a podala mu malý váček qiankun s vyšitými květy polia. „Dávej na sebe na cestách pozor. Vezmi si to, uvnitř jsou léky. Připravila jsem je sama, jsou účinnější než to, co si můžeš koupit někde v obchodě. Neztrať to.“

„Děkuji vám, tetičko,“ řekl Mo Ran vděčně.

„Já ti nemůžu dát nic jiného než tento nefritový přívěsek,“ řekl Shi Mei. „Tady, nos ho, udržuje teplo ve zlatém jádru.“

Mo Ran ho vzal do ruky a zjistil, že nefrit je hladký, lesklý a průsvitný jako kousek želé, na dotek hřeje, tedy že je to vzácný, drahocenný kousek. Rychle vtiskl přívěsek zpět do Shi Meiovy dlaně a řekl: „To nemůžu přijmout, je to moc cenné. Navíc mé zlaté jádro v sobě nese živel ohně. Kdyby se zahřívalo víc... mohl bych začít trpět nerovnováhou qi.“

Shi Mei se zasmál: „Co mi to vykládáš, jaká nerovnováha?“

„Stejně si to nevezmu,“ trval na svém Mo Ran. „Ty máš slabé tělo, poslouží ti daleko líp.“

„Ale já jsem musel někoho poprosit, aby ho pro tebe koupil v Xuanyuanově pavilónu...“

Mo Ran při těch slovech pocítil radost, ale zároveň se mu bolestně sevřelo srdce.

„Musel být opravdu hrozně drahý... ten nefritový přívěsek se ke mně opravdu nehodí, ale tobě bude slušet. Shi Meii, moc si toho vážím, ale nech si ho a nezapomínej ho nosit, aby ti doplňoval energii.“

Shi Mei chtěl ještě něco říct, ale Mo Ran mu už zavazoval šňůrku kolem krku.

„Vypadá to pěkně,“ řekl s úsměvem, zvedl ruku a poplácal Shi Meie po rameni. „Vypadá mnohem líp na tobě, než by vypadal na mně. Já jsem tak neohrabaný a nedbalý, že bych ho nejspíš do dvou dnů rozbil.“

„Ran Er má pravdu, nefritový přívěsek sice může nosit každý, ale nejlépe poslouží lidem se zlatým jádrem živlu vody. Mei'Ere, jen si ho nech.“

Když to prohlásila paní Wang, Shi Meiovi nezbylo než poslechnout. Shi Mei přikývnul a řekl Mo Ranovi: „Dávej na sebe pozor.“

„Neboj, budu ti psát.“

Shi Mei, kterého loučení trochu rozesmutilo, se teď rozesmál: „Víš přece, že to, co ty nadrápeš, dokáže přecíst jen mistr.“

Mo Ran se nedokázal vyznat v tom, jaký pocit v něm zmínka o Chu Wanningovi vzbudila. Nenávist, která mu kdysi prorůstala až do morku kostí, zmizela, ale lítost zůstala, jako otevřená rána, jako bodavá bolest v srdci.

S tím pocitem Mo Ran osamoceně opouštěl horu.

„Jedna, dva, tři...“

Počítal se skloněnou hlavou.

„Sto jedna, sto dva, sto tři...“

Když došel na úpatí hory, neubráníl se nutkání ohlédnout se zpět za horou Sisheng, vysokou, zahalenou v oblacích, na kterou vedlo kamenné schodiště, jehož konec se ztrácel v nedohlednu. Zamumlal: „Tři tisíce sedm set devadesát devět.“

To spočítal během chůze.

Tolik schodů stoupalo k hlavní bráně, po tolika schodech se tehdy plazil Chu Wanning a nesl ho při tom na zádech.

Byl si jistý, že až do smrti nezapomene pohled na Chu Wanningovy ruce, studené jako led, zkrvavělé, odřené až na maso.

Po pravdě, to, zda člověk bude dobrý, nebo bude páchat zlo, jen zřídka záleželo na povaze, s jakou kdo přišel na svět. Každý je jako lán půdy; někdo má štěstí, vzejde setba, která na podzim slibuje bohatou úrodu, nalité klasy na polích sladce voní rýží, mírumilovně se vlní ve větru, všechno je dobré a nadějně.

Ale někdo štěstí nemá. Jeho pole je plné plevelů, všude rostou máky a blín a jarní vítr odsud odnáší jen omamnou vůni jedu, hříchů a vin. Ty krvavě rudé a zlaté květy otravují vzduch i krajinu. Lidé si je oškliví, nenávidí je, bojí se jich, i když se jimi opájejí. Takové květy nakonec začnou hnit s odporným zápachem. Potom se spravedliví a čestní sejdou, a takové pole spálí, k nebi stoupají pramínky kouře a oni řeknou, že ten člověk byl půdou nepravosti, otrokem démonů, byl neřestný a zkažený, neměl svědomí a všechno si to zasloužil.

A on se svíjí bolestí, když se vlčí máky sesychají, kroutí a mění v prach a popel a vzduch se naplní pachem spáleniny.

Přesto to kdysi bylo dobré pole, které potřebovalo jen trochu slunečního svitu a vláhy. Kdo na ně jako první zasel semena temnoty, kdy viny přerostly v neodvratnou zkázu?

Ten kus země, kdysi krásný a úrodný se v plamenech změnil v prašný úhor.

To on byl tím neúrodným, opuštěným lánem.

Nikdy ani nepomyslel na to, že někdo přijde, a to pole znovu zorá, ještě jednou to zkusí.

Chu Wanning.

Znovu ho uvidí, až uplyne pět let. Dnes je to první den.

Náhle pochopil, že už teď mu schází Chu Wanningova tvář, jeho přísná, rozhněvaná, jemná, vážná, nepohnutá tvář.

Mo Ran pomalu zavřel oči.

Přemýšlel o svých životech, o tom minulém a tom současném, o věcech, které se staly a mizely, jako sněhové vločky unášené větrem. Pochopil, že to, co se stalo u Nebeské pukliny, bylo jeho životní křižovatkou.

V minulém životě někoho vroucně miloval.

Ten člověk přišel o život a on sám skončil v pekle.

V tomto životě tu byl někdo jiný, kdo miloval a ochraňoval jeho.

Ten člověk přišel o život a přivedl ho nazpět mezi živé.